

prism

โท อุบุคาตะ

เขียน

ธนพล ศักดิ์สุทรนันท์

แปล

ไป
ตาย
ด้วย
กัน
ใหม่

十二人の
死にたい
子どもたち

หมู่สาวสิบสองคนมารวมตัวกันเพื่อฆ่าตัวตายหมู่
แต่สิ่งที่ขัดขวางกลับเป็น “ศพที่สิบสาม”

prism

ไปตายด้วยกันไหม

十二人の死にたい子どもたち

โท อุบุคาตะ

เขียน

ธนพล คักดีสมุทรานันท์

แปล

คนที่อ่านหนังสือด้วยตัวอักษรที่อ่านยากจะทำคะแนนได้ดีกว่า
เพราะสมองต้องใช้สมาธิในการอ่านมากขึ้น

-โท อุบุคาตะ

การอ่านดี๊รากรากะพัลลภ

ไปตายด้วยกันไหม

十二人の死にたい子どもたち

prism

โนะเคียวบิชิทอมรินทรี คอร์ดเปอร์เซชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Prism Publishing

12-NIN NO SHINITAI KODOMOTACHI by UBUKATA Toh

Copyright © 2016 UBUKATA Toh

All rights reserved.

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., in 2016.

Thai translation rights in Thailand reserved by Amarin Corporation Public Company Limited under the license granted by UBUKATA Toh arranged with Bungeishunju Ltd., Japan through Tuttle-Mori Agency, Inc. Japan.

สื่อดิจิทัลให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8232-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัททอมรินทรี คอร์ดเปอร์เซชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เดช • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณภาวีย์ • บรรณาธิการ พิมพ์ชนก ศิริวรรณภาวีย์, สลิลทิพย์ สามสุข

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก นวพรรษ เอื้อพิทยากร

ออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด • พิสูจน์อักษร สดาญ พัดเย็น, รจนา เทียนแดง

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2)

ประเทศไทยนี้มีสถิติฆ่าตัวตายสูงเป็นอันดับต้นๆ ของโลก แม้ว่าประเด็นที่สื่อนำเสนอเกี่ยวกับเรื่องนี้ส่วนใหญ่จะเคร่งเครียด หากแต่นิยายเล่มนี้เป็นผลงานการเขียนของโท อุบุคาตะ ซึ่งเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงด้านความแฟนตาซี เข้าถึงกลุ่มผู้อ่านวัยรุ่น และวางคาแร็กเตอร์ของตัวละครได้น่าสนใจ ทำให้นิยายเล่มนี้นำเสนอประเด็นหนัก ๆ อย่าง “การชุมนุมฆ่าตัวตาย” ออกมาได้น่าสนใจ

นิยายเล่มนี้ได้รับแรงบันดาลใจมาจากภาพยนตร์เรื่อง *12 คนพิพากษา (12 Angry Men)* ซึ่งเป็นภาพยนตร์อเมริกันที่สร้างในปี ค.ศ. 1957 ซึ่งเป็นภาพยนตร์ที่ได้รับรางวัลอย่างล้นหลาม และมีแง่มุมของการไต่สวนคดีของคณะลูกขุนที่เข้มข้น ดุดัน และตื่นเต้นมาก ซึ่งกลืนอายุของการไต่สวนต่าง ๆ ก็ยังอบอวลอยู่ในนิยายเรื่องนี้ แม้ตัวละครทั้งหมดจะยังเป็นเยาวชน ซึ่งแต่ละคนล้วนมีความแค้นแหว่งจวนอยากจะปลิดชีพตัวเองให้ตายก่อนวัยอันควร หากแต่ทุกคนล้วนช่วยกันไขคดี ตามหาว่าศพที่ลึบที่นอนรอพวกเขาอยู่นั้นมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร

มาร่วมค้นหาตัวฆาตกรไปพร้อมกับกลุ่มเด็กวัยรุ่นทั้งสิบสองคนที่อยากตายด้วยกันเถอะ

สารบัญ

แผนผังโรงพยาบาล (6)

บทที่หนึ่ง ชุมชุม

1	ตัวเลข	2
2	เด็กทั้งหลาย	9
3	ห้อง	41
4	ออกเสียง	55
5	คำถามและคำตอบ	68

บทที่สอง ลงคะแนน

1	ความสงสัย	92
2	เงินประกัน	119
3	เก้าอี้รถเข็น	138
4	รองเท้าผ้าใบ	159

บทที่สาม แบบทดสอบ

1	ดาดฟ้า	178
2	เตรียมการ	197
3	หน้ากากอนามัยกับหมวก	226
4	ความเจ็บและเสียงโทรศัพท์	244

บทที่สี่ คำสาธภาพ _____

1	โง่เขลา	278
2	ความงุนหาญ	295
3	ประทุ	323
4	สอบสวณ	340

บทที่ห้า เวลาสุดท้าย _____

1	ฆาตกร	372
2	การุณยฆาต	393
3	เวลา	404
4	ลงมติ	431

แผนผังโรงพยาบาล

4F

- (1) คาเฟ่
- (2) ห้องน้ำ
- (3) อ่างล้างมือ
- (4) ห้องอาบน้ำ
- (5) ห้องจ่ายน้ำร้อน
- (6) ขึ้นดาดฟ้า
- (7) โถง
- EV ลิฟต์

3F

- (2) ห้องน้ำ
- (3) อ่างล้างมือ
- (4) ห้องอาบน้ำ
- (5) ห้องจ่ายน้ำร้อน
- (7) โถง

2F

- (9) เคาน์เตอร์
- (10) ลิอบบี้
- (11) หน้าต่างรูปกางเขน
- (12) ห้องทำงานพยาบาล
- (13) ห้องผ่าตัด
- (2) ห้องน้ำ
- (3) อ่างล้างมือ
- (4) ห้องอาบน้ำ
- (5) ห้องจ่ายน้ำร้อน
- (7) โถง

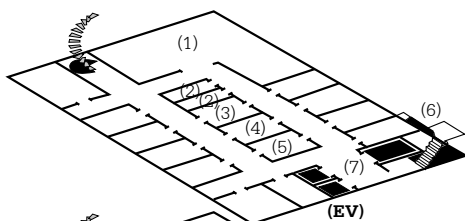
1F

- (14) แปลงดอกไม้
- (15) ห้องจ่ายยา
- (16) ห้องธุรการ
- (17) เคาน์เตอร์
- (18) ประตูหลัง
- (19) ลิอบบี้
- (20) ประตูหน้า
- (21) ม้านั่ง
- (22) ดันต็อกวูด
- (23) ป้ายแผนผัง
- (24) ร้านค้า
- (25) โทรศัพท์สาธารณะ
- (2) ห้องน้ำ
- (26) ตู้ขายของอัตโนมัติ
- (7) โถง
- (27) ห้องสูบบุหรี่
- (28) ถนน
- (29) ลานจอดรถ

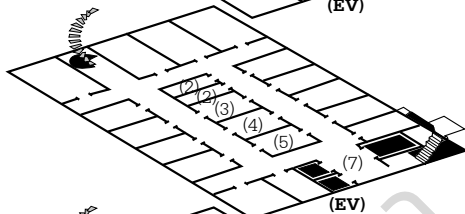
BF

- (30) ห้องซักล้าง
- (31) ม้านั่ง
- (7) โถง
- (2) ห้องน้ำ
- (5) ห้องจ่ายน้ำร้อน
- (32) ที่ชุมนุม

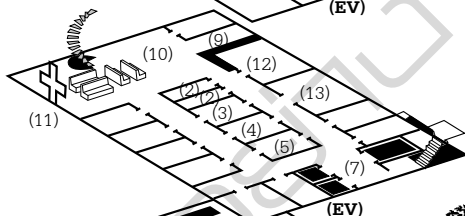
4F

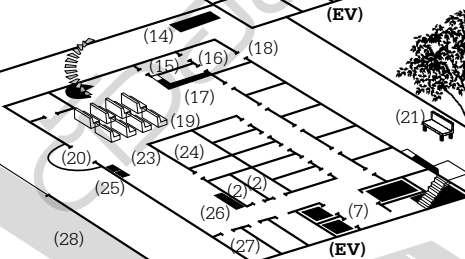
3F

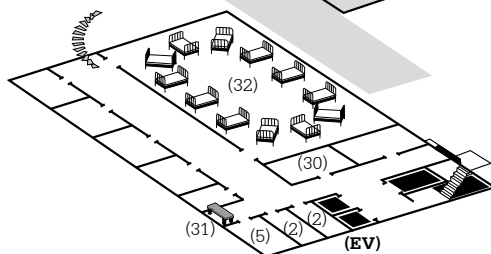
2F

1F

BF

บทที่หนึ่ง

|

ชุมนุม

- 1 -

ตัวเลข

อาคารนั้นยังถนอมสีสน่สดใสไว้ได้อย่างดีเยี่ยม ผิดแผกไปจากที่ผู้มาร่วมชุมนุมส่วนมากคาดการณ์ไว้

กำแพงด้านนอกมีสีชมพูอ่อนโยน ผึ่งที่หันไปยังลานจอดรถสีคล้ายดอกเชอร์รี่ญี่ปุ่น¹ แจ่มจ้าเป็นพิเศษ กำแพงของชั้นหนึ่งออกแบบลวดลายเป็นภาพเงาสีลาเวนเดอร์รูปแม่และเด็กเงารูปแม่อุ้มทารก และเงาของเหล่าเด็กน้อยที่จูงมือวิ่งเล่นกัน บอกให้รู้ชัดว่าแต่เดิมที่นี่คือสถานพยาบาล แม่ป้ายชื่อกิจการจะถูกถอดออกไป แต่ในอดีตที่แห่งนี้คืออาคารบริการด้านสูตินรีเวช กุมารเวช และอายุรกรรม ดำเนินกิจการโดยบริษัทการแพทย์แห่งหนึ่ง

อาคารสี่ชั้น มุขหน้าต่างติดระแนงขาวทรงตารางเรียงต่อกันตั้งแต่ชั้นสองถึงชั้นบนสุด ม่านลูกไม้ยังคงสภาพเดิม การออกแบบหน้าต่างพาให้จินตนาการถึงเปลเด็กอ่อนขึ้นมาอย่าง

¹ นีวาลูเมะ ชื่อวิทยาศาสตร์คือ *Prunus japonica* หรือ Oriental bush cherry มักเรียกว่าพุ่มเชอร์รี่ญี่ปุ่น ดอกมีสีชมพูสด บานในช่วงเดือนพฤษภาคม ผลมีสีแดงสด

นำพิกุล สถานพยาบาลยื่นหยัดในคำมั่นสัญญาว่า “เราจะประทับใจ-
 ประครองดูแลการคลอดและเลี้ยงดูบุตรให้ท่าน” โครงสร้าง
 ดังกล่าวจึงมีไว้เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือนั้น โนม์นาวารู้สึกว่า
 หากเป็นที่นี้ ท่านจะคลอดบุตรได้อย่างอุ่นใจ

ประตูทางเข้าด้านหน้ายื่นออกเป็นทรงครึ่งวงกลม ลีอบบี้
 ชั้นสองมีบานปิดตายเป็นช่องรับแสงขนาดใหญ่รูปกางเขน
 ผู้พบเห็นอาจนึกเชื่อมโยงไปถึงสัญลักษณ์กษัตริย์ได้ จึงอาจเป็น
 อีกหนึ่งกลยุทธ์ในการสร้างความไว้วางใจ

ทว่าแผนดำเนินการและโครงสร้างเหล่านี้จะถูกปรับเปลี่ยน
 เป็นสิ่งอื่นในไม่ช้า ขณะนี้ไร้พนักงานประจำการ ปราศจากผู้มา
 ใช้บริการ บริษัทยาแพทย์แห่งนั้นขายอาคารหลังนี้ไปแล้วจาก
 ปัญหาการเงิน บริษัทยาแพทย์อีกแห่งจึงเข้าควบคุมกิจการ
 เหล่าบุคลากรซึ่งเคยปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่นี้ถูกย้ายไปยังอาคารอีกหลัง
 ที่ใหญ่กว่า เปลี่ยนไปให้บริการในสถานที่ที่สามารถมอบความ
 อุ่นใจและน่าเชื่อถือได้มั่นคงกว่า ส่วนอาคารหลังเดิมนั้นถูกบริษัท
 ผลิตภาพยนตร์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการแพทย์แม้แต่หน่อยซื้อไป
 เตรียมถือกำเนิดใหม่เป็นสตูดิโอพร้อมอุปกรณ์เครื่องมือครบครัน

การซื้อขายจบลงอย่างรวดเร็ว ทำให้ที่แห่งนี้ไม่ต้อง
 กลายเป็นซากปรักหักพังทำลายทิวทัศน์อันสวยงามของเมือง
 นับเป็นโชคดีของทั้งผู้อยู่อาศัยละแวกใกล้เคียงและตัวอาคารเอง
 มีเพียงของสำคัญบางอย่างเท่านั้นที่ถูกขนย้ายออกไป เช่น
 อุปกรณ์ราคาแพง เครื่องมือทางการแพทย์ที่หากปล่อยไว้จะเกิด
 ปัญหา รวมถึงเวชภัณฑ์ต่างๆ นอกนั้นวางทิ้งไว้เช่นเดิม

ถึงกระนั้น ม้านั่งของลีอบบี้รวมถึงเตียงผู้ป่วยก็ยังคง

งดงามและเป็นระเบียบ รวากับยังคงเฝ้ารอผู้มาเข้ารับการรักษา แม้ต้องถูกขนย้ายออกไปในวันใดวันหนึ่ง บริษัทที่ลงทุนซื้ออาคาร ยังไม่ยินยอมให้ตัดกระแสไฟฟ้าและน้ำประปา ตู้ขายของอัตโนมัติ ทั้งเครื่องดื่มและอาหารที่ตั้งอยู่ริมลิบบี้จึงยังทำงาน หลอดไฟ และเครื่องปรับอากาศเปิดสวิตช์ได้ ส่วนวงจรโทรศัพท์ที่ เพิ่งเปลี่ยนใหม่และเปิดใช้ได้ไม่นานถือเป็นสิ่งสำคัญในระบบ รักษาความปลอดภัยของตัวอาคาร ภายในอาคารมีห้องสูบบุหรี่ ซึ่งดูไม่คุ้นตาค้นสำหรับโรงพยาบาลปัจจุบัน เหล่าคนงานรับเหมา ที่เข้ามาปรับปรุงอาคารต่างได้ใช้ประโยชน์กันถ้วนหน้า ห้อง สูบบุหรี่เป็นของโรงพยาบาลมาตั้งแต่แรก เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไป จึงมีมติว่าควรรื้อทิ้ง แต่เพราะใช้งบประมาณจึงทำได้เพียงตั้งไว้ ที่เดิม ทว่านั่นก็ทำให้ผู้มาเยี่ยมเยือนได้ทราบว่าที่นี่เป็นโรงพยาบาล เก่าแก่ตั้งแต่ยุคที่ห้องสูบบุหรี่ภายในอาคารยังเป็นที่นิยมรับ

ด้วยทำเลที่ตั้งอันยอดเยี่ยม ทำให้คนนอกซึ่งไม่มีกิจธุระ มักแอบนำรถเข้ามาจอด ทางสถานพยาบาลเป็นกังวลต่อชื่อเสียง ด้านความปลอดภัย จึงล้อมรั้วรอบพื้นที่ พร้อมทั้งใช้ระบบ รักษาความปลอดภัยอย่างเข้มงวด ซึ่งกลายเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกให้กับบริษัทผลิตภาพยนตร์ ธุรกิจท้องถิ่นในละแวกนี้ มีความสัมพันธ์แน่นแฟ้น บริษัทรักษาความปลอดภัยและ บริษัทผลิตภาพยนตร์จึงได้เจรจาตกลงให้เปิดใช้ระบบรักษา ความปลอดภัยดังกล่าวต่อไประยะหนึ่ง ก่อนเริ่มปรับปรุงอาคาร

รหัสผ่านเข้าออกคือ 0001 เพื่อให้คนจากบริษัทที่ซื้ออาคาร และคนงานก่อสร้างเข้าออกก่อนการปรับปรุงได้สะดวก ไม่มีการ แจกบัตรสแกนผ่านประตู ทางเข้าออกทั้งสองทางได้แก่ประตูหน้า

และประตูหลังสามารถเปิดออกได้ทันทีด้วยรหัสผ่านอย่างง่ายดาย จุดนี้ไม่อาจกล่าวได้ว่าเป็นการรักษาความปลอดภัยที่เข้มงวด แต่ขณะนี้ก็เป็นเพียงช่วงก่อนปรับปรุงอาคาร ขอแค่มีระบบป้องกัน คนพิเรนทร์หรือคนจรจัดได้ก็พอ

ความจริงต้องขอบคุณความคิดเช่นนั้นของพวกผู้ใหญ่ เพราะทำให้เด็กที่มาชุมนุมได้รับความสะดวกไปด้วย

ขณะนี้เด็กหนุ่มคนหนึ่งเดินเข้ามาในพื้นที่นอกตัวอาคาร ตอนเวลาเลยสิบเอ็ดโมงไปเล็กน้อยของวันต้นฤดูร้อนที่ท้องฟ้าแจ่มใส อากาศน่ารื่นรมย์ ลมเย็นสบายพัดผ่านบางเบา

เขาเดินผ่านประตูลานจอดรถเข้ามา ประตูรั้วฝั่งทางเข้าด้านหน้าลั่นโซ่ล็อกกุญแจไว้ แต่ฝั่งลานจอดรถมีเพียงประตูสำหรับรถยนต์เข้าออกเท่านั้น เชือกที่ห้อยป้าย ห้ามเข้า ชิงไว้สูงแค่เข่า จึงลักลอบเข้ามาได้โดยง่าย

เด็กหนุ่มมุ่งหน้าตัดลานจอดรถ ใช้เส้นทางสั้นที่สุดเดินอ้อมผ่านสวนไป

ระหว่างทางสู่ประตูหลัง เด็กหนุ่มสังเกตเห็นม้านั่งน่านั่ง มีต้นตอกล้วยดูปลุกไว้ข้างๆ แผงเฌอรั้วมีหน้าต่างพิง เขาน่าจะหย่อนตัวลงบนม้านั่งแล้วรอให้คนที่เหลือมาถึง แสร้งทำเป็นพบกันโดยบังเอิญ ความคิดดังกล่าวแล่นเข้ามาในหัวแวบหนึ่ง เด็กหนุ่มเดินไปใกล้ม้านั่ง แต่สุดท้ายก็ไม่นั่งลงไป

ต่อให้เข้ามาในพื้นที่ ยืนอยู่หน้าอาคารนี้แล้ว ก็เชื่อว่าทุกคนจะไม่เปลี่ยนใจ ก่อนเข้าอาคาร อาจมีคนนั่งลงบนม้านั่งตัวนี้ ใครควรอยู่แล้วเดินย้อนกลับไปทางเดิมก็เป็นได้

ถ้าแบบนั้นก็คงดี ไม่สิ อาจไม่ดีก็ได้ หากตัดสินใจเลือก

อย่างรอบคอบแล้วคงไม่เป็นไร แต่หากหนีหายไปด้วยเหตุผล
ตื่นเงินอย่างลับสนหรือซลาดกแล้ว ย่อมมีโอกาสไม่น้อยที่จะต้อง
เข้าร่วมชุมนุมแบบนี้อีกในภายหลัง ซึ่งอาจทำให้เจ้าตัวต้องเข้าไป
ในที่ที่น่าสยดสยองและสิ้นไร้การช่วยเหลือมากกว่าอาคารแห่งนี้
ที่เด็กหนุ่มจัดแจงเตรียมการเอาไว้อย่างรอบคอบ

เขาคิดว่าสิ่งที่สำคัญกว่านั้นน่าจะเป็นการเข้าไปด้านใน
ตราบดีที่ยังอยู่นอกอาคาร ก็เหมือนอยู่นอกอาณาเขตแห่งการ
ตัดสินใจ การก้าวข้ามเส้นแบ่งเขตเข้าไปแล้วค่อยระบุทางเลือก
ย่อมมีความหมายมากกว่า

เช่นนั้นแล้ว เขาควรจะนั่งตรงนี้ เผื่อรอเชื้อเชิญคนที่มาถึง
ให้เข้าไปในอาคารหรือเปล่า ไม่นี่ หากทำเช่นนั้นจะเป็นการ
ยุ่มย่ามมากเกินไป แทนที่จะสร้างทางเลือกยิบย่อยทับซ้อนไป
เรื่อย ๆ ควรมอบทางเลือกใหญ่เพียงหนึ่งเดียวให้เลยดีกว่า
ความทรงจำที่พันเกี่ยวกับโรงพยาบาลแห่งนี้ดลใจให้เด็กหนุ่มคิด
เช่นนั้น

หลังจากนั้นไม่นาน เด็กหนุ่มกำลังจะเดินออกจากบริเวณ
ดังกล่าว เขาสังเกตเห็นก้นบูทรีสองตัวตกอยู่ที่พื้น แม่ไม่รู้เรื่อง
เกี่ยวกับบูทรีนัก แต่เหมือนทั้งสองตัวจะเป็นยี่ห้อเดียวกัน

เด็กหนุ่มหวนนึกถึงเรื่องเมื่อวาน

หลังจากตระเตรียมสิ่งต่างๆ แล้วออกจากอาคาร เขา นั่ง
บนม้านั่งตัวนี้แล้วเหม่อมองอยู่ครู่หนึ่ง จับจ้องไปยังหน้าต่างของ
ห้องที่เขาถือกำเนิดมา

ตอนนั้นยังไม่มีก้นบูทรี

คล้ายว่าจะไม่ใช่ของคอนกรีตก่อสร้าง พวกนั้นรู้ดีว่าในตึก

มีห้องสูบบุหรี่ หากนึกถึงธรรมเนียมของสังคมปัจจุบัน การสูบบุหรี่ในที่นอกจากบริเวณนั้นเป็นเรื่องต้องห้าม

ความจริงอาจเป็นผู้เข้าร่วมชุมนุมคนหนึ่ง หรือไม่ก็เป็นของใครบางคนที่ชื่นชอบการเดินเล่น อย่างกรายเข้ามาในส่วนใต้ผู้คน แล้วใช้เวลาพักผ่อนตามลำพังอยู่ขณะหนึ่ง ไม่สิ อาจไม่ได้อยู่ตามลำพัง กันบุหรี่ยี่สิบสองตัวอาจมีเจ้าของสองคนก็ได้

อย่างไรก็ตาม หากไม่เข้าไปในอาคารก็คงไม่มีทางรู้เด็กหนุ่มจึงหันหลังให้มันแล้วมุ่งหน้าไปยังประตูทางเข้าด้านหลังกตรหัสผ่านบนแป้นของระบบรักษาความปลอดภัย

ระบบล็อกไฟฟ้าส่งเสียงแกร็กแล้วคลายออก เขาเปิดประตูเข้าไป

ด้านในมืดสนิท แต่เดิมตรงนี้เป็นพื้นที่ส่วนธุรการ ตั้งอยู่หลังเคาน์เตอร์ของลิบบี้ ขณะนี้เก็บกวาดเกลี้ยงเกลารเพื่อป้องกันข้อมูลส่วนตัวของผู้เคยมาใช้บริการรั่วไหล ทั้งโต๊ะทำงาน ชั้นวางเอกสาร และล็อกเกอร์ติดกุญแจล้วนว่างเปล่า

เด็กหนุ่มเดินไปยังริมกำแพงซ้ายมือ แต่ะสวิตช์บนกำแพงเพื่อเปิดไฟ เข้าควบคุมจอมอนิเตอร์ของระบบรักษาความปลอดภัยบนกำแพงเดียวกัน ตรวจสอบให้แน่ใจว่าเซ็นเซอร์ตรวจจับความเคลื่อนไหวและเปิดปิดหน้าต่างของแต่ละชั้นไม่ทำงาน เขาจัดการปิดการทำงานของระบบดังกล่าวทั้งหมดไปแล้วตั้งแต่เมื่อวาน

จากนั้นเขาเปิดแผงควบคุมไฟฟ้า ตั้งใจเปิดสวิตช์หลอดไฟของแต่ละชั้น แต่พบว่ามันถูกเปิดไว้อยู่แล้ว เด็กหนุ่มเอียงคอจ้อง นึกย้อนไปถึงสภาพแผงควบคุมเมื่อวานเทียบกับ

ในขณะนี้ ได้ข้อสรุปว่า เขาน่าจะปิดมันไปแล้วเรียบร้อยแล้ว

เมื่อออกจากพื้นที่รุกราน จะเป็นด้านในของเคาน์เตอร์

เก้าอี้ติดล้อสี่ตัวคล้ายจะไม่มีใครนั่งจึงถูกย้ายไปไว้ริมทางเดิน บนเคาน์เตอร์ไม่มีสิ่งใดหลงเหลือ เว้นแต่สิ่งเดียวที่ไม่ได้อยู่ตรงนั้นมาแต่ต้น

เป็นตู้เซฟสีดำหุนหฬขนาดเล็ก

เด็กหนุ่มเดินไปใกล้ หมุนลูกบิด รหัสถูกตั้งไว้ง่าย ๆ

1 ขวา 2 ซ้าย 1 ขวา 2 ซ้าย ทั้งหมดคือ 1 และ 1 สองครั้ง จากนั้นเซฟก็เปิดออก ภายในมีแผ่นตัวเลขทำจากโลหะสิบสองแผ่นวางเรียงกันเป็นวงตามเข็มนาฬิกา

ตัวเลขถอดออกมาจากหน้าปัดนาฬิกาโบราณ นาฬิกาเรือนนี้เคยอยู่ที่ลิอบบี้ แต่หลังจากเด็กหนุ่มถอดตัวเลขทั้งหมดมาเรียงไว้ในเซฟ เขาก็รู้สึกว่านาฬิกาไร้ตัวเลขเป็นสัญญาณอย่างหนึ่ง จึงนำไปไว้ในสถานที่ชุมนุมด้วย

ตามข้อตกลง ผู้มาชุมนุมจะหยิบตัวเลขเหล่านี้ไปที่ละคน โดยไล่จาก “1”

ตัวเลขยังอยู่ครบถ้วน ไม่หายแม้แต่ตัวเดียวนั้นหมายความว่าทุกอย่างเป็นไปตามกำหนดการ เขามาถึงที่นี่เป็นคนแรก อย่างน้อยก็ในกลุ่มคนที่มาชุมนุม

เด็กหนุ่มหยิบเลข “1” ขึ้นมา ครุ่นคิดถึงเรื่องก้นบูที่ตรงม้านั่งและการทำงานของแผงควบคุมไฟฟ้า พลางเปิดบานสวิงของเคาน์เตอร์ เดินออกไปที่ลิอบบี้โดยไม่รีบร้อน

- 2 -

เด็กทั้งหลาย

เด็กหนุ่ม อีกคนเดินเข้ามาจากประตูหลัง

เขามีรูปร่างสันทัดตามเกณฑ์ ก่อนไปทางผอม อารมณ์
หม่นหมองและอ่อนล้าเกาะติดใบหน้าคล้ายจะสลัดไม่ออก

การใส่เครื่องแบบนักเรียนไม่ใช่สิ่งต้องห้าม แต่ก็ไม่ใช่เรื่อง
ที่ควรสนับสนุนเช่นกัน เขาจึงเลือกสูทตัวที่ใส่ไปงานแต่งงานญาติ
ซึ่งผ่านไปนับปีแล้ว ช่วงไหล่ของเสื้อสูทไม่พอดีตัว ทั้งคับและ
อึดอัด หากติดกระดุมหน้าจะเคลื่อนไหวไม่สะดวก

มือซ้ายของเขาถือสมาร์ทโฟน หน้าจอเปิดข้อความ
รายละเอียดการประชุมและแผนผังโรงพยาบาลค้างไว้ แต่เขาจำ
เนื้อหาทุกอย่างได้อยู่แล้วเพราะเปิดดูมานับครั้งไม่ถ้วน

เขามุ่งตรงไปยังเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ หมุนลูกบิดเซฟ
แล้วเปิดออก

เด็กหนุ่มหยิบหมายเลข “2” ขึ้นมา รู้ทันทีว่าผู้เข้าร่วม
ส่วนใหญ่ยังมาไม่ถึง จึงตัดสินใจยังไม่เข้าไปที่ชุมนุม เทร็ดเตร่
อยู่ในอาคารก่อน แต่กระนั้นเขาก็ไม่ได้สอสยดสลายตาไปมา
เพียงอยากลองไปที่หน้าต่างใหญ่รูปกางเขน จึงมุ่งหน้าไปยัง
บันไดวนเลี้ยวหักๆ เคาน์เตอร์ บันไดนี้ดูจะเชื่อมไปยังจุดหมาย

ปลายทางในชั้นใต้ดินได้ แต่เขาเลือกขึ้นไปชั้นสองก่อน ตรงนี้มีลิฟต์และเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์เช่นกัน เขาจึงประหลาดใจเล็กน้อย เคาน์เตอร์นี้ให้บริการรักษาหญิงตั้งครรภ์โดยเฉพาะ ส่วนผู้มาใช้บริการรักษาภาวะมีบุตรยากจะต้องแยกไปอีกที่หนึ่ง เด็กหนุ่มไม่รู้เรื่องดังกล่าว คิดแค่ว่าอาจเพราะเป็นโรงพยาบาลขนาดใหญ่จึงมีหลายเคาน์เตอร์

บนเคาน์เตอร์มีพนักงานอนามัยและหมวกเก็บสปีดวางอยู่บนโต๊ะประหลาดใจเช่นกัน แต่เขาก็เดินไปโดยไม่คิดอะไรมากไปกว่าว่ามีใครลืมหางทิ้งไว้

เด็กหนุ่มไปที่ลิฟต์ นั่งลงบนเก้าอี้ของโซฟา จ้องมองหน้าต่างทางเข้านอนใหญ่ มือขวาถือตัวเลข “2” ส่วนมือซ้ายถือสมาร์ทโฟน เขานั่งอยู่กลางแสงแดดอ่อนที่ส่องลอดเข้ามา รถยนต์หลายคันแล่นผ่านไปนอกหน้าต่าง แต่ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็น เด็กหนุ่มในอาคารของโรงพยาบาลร้าง

เด็กหนุ่มเปลี่ยนมาจ้องมองหน้าต่างแทนสิ่งที่อยู่ด้านนอก โดยไม่รู้ตัว หน้าต่างรูปร่างเหมือนทางเข้านอน เขาตระหนักได้ที่กำลังคาดหวังให้ความรู้สึกบางอย่างก่อตัวขึ้นเมื่ออย่างกรายเข้าใกล้มัน

ความรู้สึกที่ช่วยให้สัมผัสถึงคำว่าพระเจ้าหรือการช่วยเหลือว่าเขาหาได้ใช้ชีวิตที่ผ่านมาด้วยการทะนุถนอมฟุ่มเฟือย ประสาทสัมผัสที่กระตุ้นให้เกิดความรู้สึกนั้นแต่อย่างใด

เด็กหนุ่มถอนหายใจด้วยสีหน้าท่าทางหมองหม่นเช่นเดิม มือทั้งสองข้างปัดร้าวขึ้นยับพลันจากการถือวัตถุอยู่นาน เขาสอดทั้งสองมือเข้ากระเป๋าสี้นอก ปลดกระดุมออกทั้งหมด สูดลมหายใจอีกครั้ง

ทันใดนั้นเขาได้ยินเสียงโครมใหญ่ จึงหันกลับไปมองตาม
โดยอัตโนมัติ

เสียงคล้ายคนหกล้ม แต่ไม่เห็นใครสักคน เด็กหนุ่ม
ยืนขึ้น เพ่งมองไปที่ทางเดิน ความมืดสลัวทำให้ไม่เห็นสิ่งใด
เขามุ่งหน้าไปทางทางเดิน แต่ไม่พบวิเวาของคนที่ห้องผู้ป่วย
ปิดประตูไว้ทั้งหมด เขาลองเปิดดูห้องหนึ่ง แต่ประตูล็อกไว้
จึงคิดว่าห้องอื่นๆ คงไม่ต่างกัน ทางเดินว่างโล่งไม่มีจุดอัปสยต
มากนัก

สุดท้ายทางเดินจะเป็นมุมเลี้ยว เขาคิดว่าคงไม่จำเป็นต้องไปดู
ถึงตรงนั้น

มีเสียงดังขึ้นจริง แต่ไม่ใช่เสียงกรี๊ดร้องเจ็บปวด เขาจึง
คิดว่าคงไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แต่เมื่อเดินกลับมาถึงเคาน์เตอร์
เขาก็พบสิ่งผิดปกติบางอย่าง

หน้ากากอนามัยกับหมวกที่เคยอยู่บนเคาน์เตอร์หายไป

เด็กหนุ่มยืนนิ่งชั่วครู่ แต่แล้วก็เลือกเชื่อสมมติฐานว่า
ตัวเลข “2” ในมือของเขาน่าจะอธิบายเหตุการณ์ทุกอย่างได้ คนที่
ครอบครองตัวเลข “1” อาจมาถึงก่อน และวางหน้ากากอนามัยกับ
หมวกไว้บนเคาน์เตอร์ แล้วเพิ่งหยิบไปโดยไม่เอ่ยปากทักเขา
ที่กำลังมองหน้าตาต่างๆ อยู่ในลิอบบี้ ทำทุกสิ่งอย่างเงียบเชียบ พลาง
ระวังไม่ให้เกิดเสียงฝีเท้า

เขาไม่รู้ว่าควรรู้สึกดีกับเรื่องนั้นหรือไม่ อีกทั้งไม่ได้รู้สึก
ขอบคุณเป็นพิเศษ เพียงแต่เมื่อคำอธิบายต่างๆ กระจางแล้ว
จึงตั้งสติปรับอารมณ์ใหม่แล้วเดินลงบันไดวนไป

เด็กสาววางตัวเลข “3” ลงใกล้อ่างล้างหน้าของห้องน้ำหญิงชั้นหนึ่ง แล้วซับน้ำตา

วันนี้เธอให้ความสำคัญกับการแต่งหน้ามากเป็นพิเศษ ทว่าน้ำตากลับไหลเอ่อ แต่ไม่ใช่ น้ำตาแห่งความเศร้าโศกอีกต่อไป เรียกได้ว่าครึ่งหนึ่งเกิดจากความยินดีด้วยซ้ำ เมื่อเธอคิดว่าในที่สุดก็หาหนทางติดตามเขาไปได้ อารมณ์ความรู้สึกก็เอ่อล้นจนร้องไห้ออกมา

เธอห่อหุ้มเรือนร่างด้วยเครื่องแต่งกายสไตล์ลิกอติก² อ่อนนุ่มฟูฟ่อง คุมโทนสีชมพูสดใส แจ่มจรัสไม่แพ้สีของอาคาร ผ้าลูกไม้สีขาวพลิ้วไหวดูนุ่มรุ่ม เป็นเครื่องประดับที่เธอชอบที่สุด ทำให้รู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นช่อดอกไม้หรืออะไรทำนองนั้น ทั้งเครื่องประดับผม ถังมือ รองเท้าบูต รวมถึงกระเป๋าสะพายข้าง ต่างเข้าชุดกับเสื้อผ้า เธอตัดสินใจหนักแน่นว่าในการติดตามเขาคนนั้นไป มีเพียงรูปลักษณ์นี้เท่านั้นที่เหมาะสม แต่หัวใจสำคัญอย่างรูปถ่ายของเขา เธอกลับเลือกไม่ได้ เพราะเธอถูกใจหลายรูปเหลือเกิน แม้คัดเลือกอย่างดีแล้วก็ยังได้มาถึงยี่สิบใบ เธอรวมเป็นปึกเดียวแล้วยัดลงกระเป๋าสะพายข้าง

เด็กสาวหลังน้ำตาสะอื้น ร้องไห้เป็นวรรคเป็นเวรจนต้อง

² แฟชั่นที่มีที่มาจากฝั่งยุโรป ต้นแบบมาจากตุ๊กตาสไตล์ลิกอติกที่มีรูปร่างผอมบาง ผิวขาวซีด ตาโต แต่งหน้าให้น่ารัก ในที่นี้เป็นสไตล์ลิกอติกโลลิต้าที่ใส่สีสันสดใสเพิ่มเข้าไป

เดือนสติเรียกขวัญตัวเองว่าจะอยู่ในสภาพนี้ต่อไปไม่ได้ เมื่อน้ำตาหยุดไหลได้ในที่สุด เธอจึงนำเครื่องสำอางออกจากกระเป๋า วางเรียงสะเปะสะปะไว้ข้างเลข “3”

เธอมองตัวเองในกระจก พยายามทำหน้าที่ให้เหมาะกับการติดตามเขาไป เพื่อไม่ให้เขาต้องเหงาเดียวดาย นับเป็นงานที่หนักหนาสาหัส แต่เธอเชื่อว่านี่เป็นสิ่งที่มีคุณค่าที่สุดในชีวิต การจากไปด้วยรูปลักษณ์อันงดงามถือเป็นภารกิจสุดท้ายของเด็กสาว

ขณะจ้องมองตัวเองผ่านกระจก เธอรู้สึกถึงอารมณ์อันปลาบปลืมที่ล้นเอ่อขึ้นมา ห้วงอารมณ์ที่ก่อเกิดจากความยากลำบากในการกลืนน้ำตาทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นมาก แม้ยากจะจมอยู่กับความรู้สึกดังกล่าวสักพัก แต่เธอรู้ดีว่าไม่มีเวลา

เธอเก็บเครื่องสำอางลงกระเป๋า สุดหายใจเฮือกใหญ่ บรรจงประทับริมฝีปากลงที่กระจกอย่างแผ่วเบา ให้เป็นจุมพิตบอกเล่าตัวเองที่กำลังจะลาลับจากโลกไปในวันนี้ การทิ้งรอยจูบไว้บนกระจกเงาทำให้เธอสัมผัสได้ถึงบรรยากาศแห่งพิธีกรรมและความหมายยิ่งใหญ่

การทำเช่นนั้นจำเป็นต้องยื่นลำตัวออกไปด้านหน้าเต็มที่ เพื่อให้ใกล้กระจก แต่เธอก็ทำได้อย่างดี ห่วงทำดังกล่าวทำให้วัตถุที่มองไม่เห็นในตอนแรกปรากฏสู่สายตา เธอเห็นมันตรงมุมหนึ่งของเงาสะท้อนในกระจกเงา จึงตระหนักว่ามันอยู่ตรงนั้นมาแต่แรก เด็กสาวหันกลับไปมองในห้องน้ำ

ห้องน้ำทั้งสี่ห้องเปิดประตูไว้ทั้งหมด หน้าห้องในสุดมีรองเท้าตากอยู่

เด็กสาวจ้องเขม็ง มันเป็นรองเท้าใหม่เอี่ยมและดูราคาแพง อีกทั้งตกอยู่ในห้องน้ำหญิงทั้งที่มองอย่างไรก็รู้สึกว่าเป็นรองเท้าผ้าใบของเด็กผู้ชาย เท้าที่เห็น เหมือนจะมีแค่ข้างซ้ายเท่านั้น เธอรู้สึกสะกิดใจอย่างบอกไม่ถูก จึงไล่ตรวจดูทีละห้อง แต่ไม่พบรองเท้าข้างขวา

เด็กสาวเพ่งมองรองเท้าผ้าใบ แต่แล้วก็เข้าใจว่า ที่นี่ไม่ต่างจากสถานที่รกร้าง อาจจะมีสิ่งของซึ่งไม่รู้ต้นสายปลายเหตุตกอยู่บ้างก็เป็นธรรมดา เธอไม่เคยเข้าไปในที่รกร้างมาก่อน และมองไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องครุ่นคิดให้ลึกซึ้ง อีกทั้งชีวิตที่ผ่านมาก็ไม่เคยชินกับการทำเช่นนั้น เด็กสาวหันไปมองกระจกเป็นครั้งที่สอง พอได้จับจ้องตัวเองที่สวยกว่าเดิมพร้อมกับรอยจูบที่ทิ้งไว้เมื่อครู่ เธอก็จมดิ่งลงในห้วงคิดฟุ้งซ่านและอารมณ์ปริ่มปริ่มอีกระลอก

เธอเห็นใครบางคนเข้าไปในห้องน้ำชั้นหนึ่ง จึงตั้งใจไปหาห้องน้ำอื่น เธอขึ้นบันไดวนข้างลิอบบี้ แล้วพบลิอบบี้อีกแห่ง เด็กหนุ่มคนหนึ่งนั่งหันหลังให้เธอ เบื้องหน้าเขาคือหน้าต่างบานใหญ่รูปกางเขน

เด็กสาวมองแผ่นหลังเด็กหนุ่มอยู่ครู่หนึ่ง ในมือพลิกเล่นตัวเลข “4” ไปมา

การแต่งตัวของเด็กสาวไร้การเสริมแต่งเกินจำเป็น ยืนเรียบง่าย เลื้อยเบลล์ธรรมดา คลุมด้วยคาร์ดิแกนสีเรียบๆ เธอสวมหมวกไหมพรมลงมาปิดเหนือดวงตาและซ่อนใบหูไว้

ปิดปากด้วยหน้ากากอนามัย การพรางใบหน้าไม่ให้ใครเห็นถือเป็นกิจวัตรของเธอ แต่ในเวลานี้ให้ความรู้สึกแตกต่างจากปกติเล็กน้อย หากจวนตัว ต่อให้ถูกพบเห็นก็ไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่อะไร เธอสามารถต่อกรกับมันได้ด้วยบุคลิกอันกล้าแกร่ง ถึงอย่างไรพรุ่งนี้หรือมะรืนก็คงกลายเป็นข่าวใหญ่ คิดเช่นนั้นแล้วเธอก็รู้สึกว้าว หากจะลิ้มรสความรู้สึกอิสระในการเปิดใบหน้าตัวเองสักหน่อยก็ไม่เลวนัก

ทว่าตอนนี้เธอไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะทำต่อหน้าเด็กหนุ่มที่เธอไม่รู้จักหน้าค่าตา

เมื่อถึงคราวจำเป็นค่อยเผยใบหน้าในที่ชุมนุมก็แล้วกัน เธอไม่ได้คิดอยากเปิดเผยเอง เพียงแต่หากถูกมองเห็นเข้า – ว่าแท้จริงแล้วเธอเป็นใคร – จิตใจแน่วแน่ของเธอก็จะไม่สั่นคลอน ความมั่นใจดังกล่าวดังหากที่มอบสัมผัสแห่งอิสรภาพให้เธอในขณะนี้

เด็กสาวเคลื่อนไหวเงียบเงียบ พยายามไม่ให้เกิดเสียงเดินผ่านริมเคาน์เตอร์ไป

บนเคาน์เตอร์ไม่มีสิ่งใดอยู่ เธอเดินทอดน่องเข้าห้องน้ำไป ถอดหน้ากากอนามัยออก วางไว้บนอ่างล้างหน้าคู่กับเลข “4” จากนั้นเพิ่งจ้องกระจกเงา

ใบหน้านั้นแต่งแต้มเครื่องสำอางเพียงบางเบา ท่างไกลจากการแต่งอย่างครบเครื่องเช่นทุกครั้งที่ต้องทำงาน แต่เธอไม่ขัดข้อง กลับโล่งใจมาก ไม่มีสุขใจจะเทียบเท่าการได้ลาจากไปด้วยตัวตนแท้จริงและใบหน้าปราศจากการปรุงเสริมเติมแต่ง

เยือกเย็นพอหรือไม่ เธอถามตัวเองเช่นนั้นทั้งที่รู้ซึ่งถึง

คำตอบดี ไม่อาจสงบเยือกเย็นมากไปกว่านี้ได้แล้ว อีกทั้งมีเจตนาแรงกล้า เหนือสิ่งอื่นใด เธอเดินทางมาถึงที่นี่ได้โดยสวัสดิภาพ ปลอดภัยจากคำถามเคลือบแคลงจากใคร เธอโล่งอก ใบหน้ายิ้มแย้มขึ้นทันที ไม่ใช่รอยยิ้มที่ฝีกหัดขัดเกลามาจากการทำงาน หากแต่เป็นรอยยิ้มที่แฝงเงามืด ปราศจากทั้งความลังเล เกลียดขัง และเปลี่ยวเหงา

ทันใดนั้นเธอได้ยินเสียงบางอย่างจากนอกห้องน้ำ เสียงดังโครมคราม

เด็กสาวนึกถึงภาพคนหกล้ม สมองตีความในเลี้ยววินาทีว่า คงต้องใช่แน่ๆ เธออยากรู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร จึงเดินไปใกล้ประตูห้องน้ำ แต่ยังไม่เปิดออกทันที ค่อยๆ แง้ม ระวังไม่ให้เกิดเสียง แล้วมองผ่านช่องนั้นออกไป

เธอเข้าใจว่าอาจเป็นเด็กหนุ่มที่พบบตรงล้อบีบเมื่อใกล้ล้มคะมำ หรือทำอะไรสักอย่าง เธอหยุดนิ่งเฝ้าดูสถานการณ์ คิดว่าหากต้องพบหน้ากันก็ควรเป็นในที่ชุมนุมมากกว่า หรืออย่างน้อยก็ไม่อยากบังเอิญเจอตอนเพิ่งออกจากห้องน้ำ เพราะดูเป็นที่ส่วนตัวเกินไปสำหรับเด็กสาวแล้ว ความเป็นส่วนตัวถือเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ควรรักษาไว้เหนือสิ่งอื่นใด

ด้วยเหตุนี้เธอจึงได้แต่ลอบมองออกมาจากช่องว่างเล็กๆ แต่ไม่พบสิ่งใด ขณะที่กำลังใคร่ครวญดูว่าควรเปิดให้กว้างกว่านี้หรือไม่ บางสิ่งก็ผ่านหน้าไปอย่างรวดเร็ว ใครสักคนเคลื่อนไหวด้วยฝีเท้าฉับไวอยู่บนทางเดิน ความเร็วพอกับการวิ่งเหยาะๆ เธอจึงมองเห็นได้เพียงเลี้ยววินาที อีกทั้งทัศนวิสัยแคบจนไม่รู้ว่าเป็นหญิงหรือชาย รู้เพียงว่าใส่ชุดสีดำ

ถึงกระนั้น เธอก็ไม่คิดอยากเปิดประตูให้กว้างขึ้น เพราะเชื่อว่าบุคคลดังกล่าวต้องเป็นหนึ่งในผู้มาชุมนุมแน่นอน สุดท้ายแล้วก็คงหนีกันไม่พ้น เธอค่อยๆ ปิดประตู ถอยกลับไปยังอ่างล้างมือ จ้องตัวเองในกระจกอีกครั้ง จุกคิดเรื่องประหลาดขึ้นได้

ไม่มีเสียงฝีเท้า บุคคลที่เคลื่อนตัวผ่านหน้าห้องน้ำไปเมื่อครู่วิ่งหายลับไปโดยไร้สัมเสียด ความสงสัยจึงก่อตัวขึ้นบางเบา ไม่ได้สงสัยว่าคนคนนั้นทำได้อย่างไร เพราะคำตอบนั้นช่างง่ายดาย คงถอดรองเท้าแล้ววิ่งไปทุกๆ ที่สวมถุงเท้าเพียงอย่างเดียว หากเป็นเท้าเปล่าจะมีเสียงแปะๆ เด็กสาวเรียนรู้จากประสบการณ์ว่า เพียงมีผ้าสักผืนคั่นกลางระหว่างเท้ากับพื้นก็สามารถเก็บเสียงได้เกือบสมบูรณ์

แต่ทำไมต้องถอดรองเท้าวิ่ง

ทว่าความสงสัยดังกล่าวไม่ถึงกับชวนให้เธอครุ่นคิดหาคำตอบอย่างลึกซึ้ง คนคนนั้นคงไม่อยากพบหน้าใครนอกที่ชุมนุมเหมือนเธอ ความสงสัยอันบางเบาย่อมนำมาสู่คำตอบที่ตื้นเขินเช่นนี้เป็นธรรมดา

ในที่สุดเด็กสาวก็หยิบหน้ากากอนามัยขึ้นมาสวมอีกครั้ง นำตัวเลข “4” ใส่ลงกระเป๋ากางเกงยีน เธอเหลือบมองหน้าตัวเองที่ใส่หน้ากากผ่านกระจกเพียงชั่วแวบแล้วเปิดประตูห้องน้ำโดยระวังไม่ให้เกิดเสียง ลอบสังเกตการณ์ภายนอก

ไม่มีใครอยู่บนทางเดิน เธอยืนล่าตัวครึ่งหนึ่งออกมานอกประตูแล้วมองไปแถวลิโอบบี้ เด็กหนุ่มเมื่อครู่หายไปแล้ว

เด็กสาวออกจากห้องน้ำ มุ่งหน้าไปยังทิศตรงข้ามกับลิโอบบี้

เดินต่อไปถึงบันไดอีกแห่ง เส้นทางเดียวกับผู้ที่วิ่งหายลับไปเมื่อกี้

เด็กหนุ่มใส่ตัวเลข “5” ลงในกระเป๋าสีเสื้อสีขาวแล้วปิดฝาเซฟอย่างระวัง

เด็กหนุ่มสวมหมวกนักสืบดงามนำสมัย เสื้อสีขาวจับคู่กับเนกไทดำไร้ลวดลาย กางเกงและสูทแจ็กเก็ตสีกรมท่า

แต่ละอย่างก้าวเรียบกริบ ทั้งสภาพร่างกายและจิตใจนับว่าดีเยี่ยมหากเทียบกับเวลาปกติ

นั่นอาจเป็นเพราะเขาตัดสินใจเรื่องนี้ได้อย่างเด็ดขาดแล้วแน่นอนว่าเขารู้ดี สภาพร่างกายเช่นนี้อาจอยู่ต่อไปได้อีกไม่นานนักคล้ายกับฤดูใบไม้ผลิอันแสนสั้นที่เป็นช่วงเวลาเดียวที่ประเทศตอนเหนือซึ่งถูกปิดตายในฤดูหนาวเปิดให้นักท่องเที่ยวเข้าชม เขาเชื่อว่า ห้วงเวลาสุขสมอันล้ำค่าที่เขาได้รับในขณะนี้ เป็นเครื่องพิสูจน์ว่าเขาคิดถูกแล้วว่าเข้าร่วมชุมนุม

เด็กหนุ่มเดินออกไปที่ลิบบบี้ด้วยความสุขกายสบายใจ มองหาว่ามีใครอยู่ข้างไหม

ดูจากหมายเลขแล้วน่าจะมีคนอยู่ที่นี่สี่คน ความจริงก่อนมุ่งหน้าไปที่ชุมนุม หากได้พูดคุยทักทายกันสักเล็กน้อยก็คงดี ถ้าเป็นไปได้เขาอยากแบ่งปันอารมณ์เบิกบานนี้ให้ผู้อื่น อยากดื่มด่ำกับความรู้สึกนึกคิดที่กำลังรื่นรมย์และใส่ใจสิ่งรอบข้าง

ประตูทางเข้าด้านหน้าถูกปิดไว้ อีกทั้งมีรั้วกัน ไม่มีทางที่คนภายนอกจะมองผ่านกระจกหน้าต่างหรือประตูอัตโนมัติเข้ามาได้ เขาเดินอ้อมหลบม้านั่งที่วางเรียงอยู่ในลิบบบี้ สะดุดตา

วัตถุน่าสงสัย ซึ่งก็คือไม้ญี่ปุ่น ด้ามจับยาวพาดอยู่เหนือม้านั่ง
กลุ่มผ้าสีขาวแห่งกรงที่ปลายไม้หันมาทางเขา

ไม้ญี่ปุ่นแห่งผาก ประเมินจากสายตาคาดว่าไม่มีใครใช้มา
สักพักแล้ว

เด็กหนุ่มเดินหลบไปโดยไม่ติดใจอะไร ทันใดนั้นเซนเซอร์
ก็ตรวจจับร่างกายเขา ประตูอัตโนมัติของลิบบบี้เปิดออกพร้อม
เสียงระบบไฟฟ้าทำงาน

เด็กหนุ่มหยุดยืน เฟ้งจ้องประตูอัตโนมัติแล้วเอียงคอ
สงสัย มันไม่ควรเปิดได้ไม่ใช่หรือ

ในหัวของเขาย้อนนึกถึงข้อตกลงของการชุมนุมขึ้นมาทันใด
จำได้ว่ามีข้อความแจ้งให้เข้าทางประตูหลัง ส่วนประตูหน้าจะถูก
ปิดไว้ เมื่อประตูนี้เปิดออก ย่อมหมายถึงมีผู้ไม่เกี่ยวข้องกับการ
ชุมนุมเข้ามาในนี้ด้วยใช่หรือไม่

เด็กหนุ่มคิดว่าอาจมีบางอย่างผิดพลาด เขาแหงนมอง
เหนือคิระะ ข้างตัวเซนเซอร์ของประตูอัตโนมัติมีสวิตช์อยู่ด้วย
แต่เขาไม่ใช่คนตัวสูงนัก อาจเรียกได้ว่าค่อนข้างเตี้ย พอลึกว่า
ไม่น่าจะเอื้อมมือถึงกิระะหนักได้ทันที

เด็กหนุ่มหันหลังกลับไปมองไม้ญี่ปุ่น ค่อยๆ หยิบขึ้นมา
พยักหน้าเล็กน้อยเมื่อเข้าใจว่าทำไมมันถึงมาอยู่ที่นี่ เขาชู
ด้ามไม้ญี่ปุ่นขึ้นแล้วกดปิดสวิตช์ประตูอัตโนมัติ

จากนั้นประตูก็ไม่เปิดอีก

ใครเป็นคนปิดสวิตช์กันแน่ เด็กหนุ่มวางไม้ญี่ปุ่นพิงกับ
ม้านั่งตัวเดิม บ่นพึมพำในใจคนเดียว ไม่รู้ว่าใครใช้ประตู
อัตโนมัตินี้ด้วยเหตุผลอะไร แต่ดูจะเป็นคนตัวเตี้ยเหมือนเขา

ขณะที่คิดเช่นนั้น เขาก็ได้ยินเสียงกึ่งกังดังขึ้น จึงหันขวับกลับไปโดยอัตโนมัติ

เขารู้ว่าเสียงเมื่อครู่คืออะไร เขาเคยได้ยินเสียงดังกล่าวมานับร้อยครั้งแล้ว ไม่สิ อาจมากกว่านั้นก็ได้

มันเป็นเสียงจากตู้ขายของอัตโนมัติ ไม่รู้แน่ชัดว่าเป็นกระป๋องหรือขวดพลาสติก แต่เป็นเสียงเครื่องตีमतกลงมาในช่องรับสินค้าแน่นอน

ต้องเป็นหนึ่งในผู้มาชุมนุมแน่ เด็กหนุ่มเหลียวมองไม้ฉัตรอื่นอีกรอบ แล้วไม่คิดอะไรมากไปกว่านั้นอีก เขาหันหลังให้ประตูอัตโนมัติแล้วตรงไปยังป้ายแผนผังที่อยู่ขวามือ

ป้ายแผนผังตั้งอยู่ต้นทางเดิน ดูจากแผนผังแล้วทางเดินมีรูปร่างเป็นตัวอักษร ㄣ³ หากเดินย้อนกลับก็สามารถไปยังเคาน์เตอร์ได้

เด็กหนุ่มเดินต่อไปตามทางเดิน เมื่อสุดทางก็พบห้องสูบบุหรี่ บริเวณหัวมุมก่อนเลี้ยวซ้ายมีตู้ขายเครื่องดื่มและของกินเล่นอัตโนมัติตั้งเรียงกันอยู่สองสามเครื่อง เสียงเครื่องจักรไฟฟ้าทำงานให้ความรู้สึกลึบเยียบ คนที่น่าจะอยู่ตรงนี้เมื่อครู่หายตัวไปแล้ว

เด็กหนุ่มยกไหล่เล็กน้อยแล้วเดินต่อไปตามทางเดินหวังว่าจะบังเอิญเจอใครสักคนระหว่างมุ่งหน้าไปยังที่ชุมนุม

³ ตัวอักษรคาตากานะในภาษาญี่ปุ่น อ่านว่า “โคะ”

ก่อนถึงอาคาร เด็กสาวจินตนาการมาตลอดว่าคงเป็นอาคารร้างมืดและโศโครก แต่เมื่อได้มาเยือนจริง เธอก็ต้องตะลึงเพราะอาคารสวยงามสว่างไสวจนน่าตกใจ

เธออ่านทวนข้อความในสมาร์ตโฟนที่ส่งให้ผู้เข้าร่วมทุกคน ระหว่างเดินลัดลานจอดรถเข้าไปในสวน แต่ความตกตะลึงกลับยิ่งทวีคูณ ความสงสัยยังไม่เลิกก่อตัว ใช้นี่นี่จริงหรือ เธอยืนนิ่งค้างละล้าละลัง จับจ้องกำแพงสีชมพูและเงารูปเด็กสี่ขาแว่นแตร

เด็กสาวมาในชุดที่ไม่ต่างจากเครื่องแบบนักเรียนเท่าไรนัก เธอสวมกระโปรงและเสื้อเชิ้ตสีขาว มีเบลเซอร์คลุมทับ อวลไอรอบตัวคล้ายจะแผ่ความปวกเปียกและใจเสาะออกมา แม้มีการแนะนำว่าควรหลีกเลี่ยงเครื่องแบบนักเรียน แต่เธอไม่รู้จะใส่ชุดอะไรนอกจากนี้ อย่างน้อยก็ตั้งใจสร้างภาพลักษณ์ให้ต่างไปจากปกติด้วยการติดกิ๊บสีชมพูตัวใหญ่รูปดอกไม้ซึ่งเป็นข้อห้ามยามอยู่ในโรงเรียน

หากมาผิดที่จะทำอะไร เด็กสาวคิดแล้วเหม่อลอย หากมีผู้ใหญ่พบเธอแล้วถามว่าทำไมถึงมาที่นี่จะแก้ตัวว่าอย่างไร เธอครุ่นคิด แต่คำตอบไม่ผุดขึ้นมา จึงได้แต่รื้อนรันท้ออะไรไม่ถูก

หากไม่มีใครเอ่ยทัก เธอคงด้อมๆ มองๆ อยู่แถวนั้นอีกพักหนึ่ง

“คุณมาชุมนุมใช่ไหม”

เสียงเอ่ยทักแว่วมาจับพลัน เธอตกใจหันหลังกลับไป

เด็กสาวร่างสูงเพรียวยื่นส่งยิ้มมาให้ เส้นผมดำลึบเรียบตรงยาว ถึงเอวไว้เครื่องประดับ สวมเสื้อเซ็กซี่ขาวบริสุทธิ์ คลุมทับด้วย สูทแจ็กเก็ตสีดำสนิทที่มักใส่ไปงานศพ พร้อมกระโปรงรัดรูป และถุงน่องสีขา สวมรองเท้าส้นสูงปริตสีดำ ทุกอย่างเป็นสี โทนมืดรวมทั้งกระเป๋าทู

อีกฝ่ายดูคล้ายผู้ใหญ่ เด็กสาวติดก๊ีบยั้งตื่นตระหนก มากขึ้น ไม่สามารถตอบอะไรกลับไปได้

“ใช่ไหม” เด็กสาวชุดดำถามย้ำ เธอพยักหน้าสั่นลานแล้ว ถามกลับ

“เอ่อ...ใช่ที่นี้จริง ๆ หรือคะ”

เธอมองไปที่กำแพงอาคารอย่างไม่มั่นใจ แล้วหันกลับไป มองเด็กสาวชุดดำอีกครั้ง เด็กสาวชุดดำมองไปที่อาคารเช่นกัน แต่ด้วยแววตาและท่าทีเปี่ยมความมั่นใจ

“พอได้ยินคำว่าซุนนุมาก็เข้าใจทันที แสดงว่าทั้งคุณและ จันมาด้วยจุดประสงค์เดียวกัน ดังนั้นก็ควรเป็นที่นี้ไม่ใช่เหรอ ทางเข้าน่าจะอยู่ตรงนั้น ไปกันเถอะ”

“อ๊ะ...คะ เข้าใจแล้วคะ”

เด็กสาวชุดดำออกเดินนำทันที เด็กสาวติดก๊ีบรับตามไป แม้รู้ว่าไม่จำเป็นต้องตามไป แต่เธอก็อุ่นใจขึ้นเมื่อมี อีกฝ่ายช่วยตัดสินใจให้อย่างเด็ดขาด

เด็กสาวชุดดำรีบเร่งเดินขึ้นหน้าไปด้วยเรียวยาวเพรียวยาว เด็กสาวติดก๊ีบไล่ตาม ทั้งสองเดินอ้อมอาคารผ่านบริเวณที่มีม้านั่ง ขณะที่เด็กสาวติดก๊ีบกำลังจะตรวจสอบรหัสผ่านในสมาร์ตโฟน เด็กสาวชุดดำก็กดรหัสเปิดประตูหลังแล้วเข้าไปด้านในเรียบร้อย

เด็กสาวติดก๊ิบบรรจงปิดประตูตามหลัง เฝ้ารอจนเสียงล็อกอัตโนมัติกังวานขึ้น ส่วนเด็กสาวชุดดำเดินเข้าไปในเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์และยืนอยู่หน้าเซฟไบเล้กเรียบร้อยแล้ว

เด็กสาวติดก๊ิบตามไป เด็กสาวชุดดำไม่มีทีท่าจะเปิดเซฟ เด็กสาวติดก๊ิบคิดว่าเธอไม่รู้วิธีจึงเปิดหน้าจอสมาร์ตโฟนเพื่อตรวจสอบ

“เอ่อ รหัสเปิดนะคะ...”

“เรื่องนั้นฉันรู้” เด็กสาวชุดดำหันมายิ้ม “1 2 1 2 ไซ้ใหม่”

“ฮะ...คะ น่าจะไซ้”

เด็กสาวติดก๊ิบดูจะพยายามเลี่ยงการตัดสินใจทั้งหมดทั้งปวง เด็กสาวชุดดำยิ้มให้เธอแล้วพูดขึ้น “คุณเปิดสิ หากตั้งใจมาเข้าร่วมจริง ๆ”

เด็กสาวติดก๊ิบไม่เข้าใจความหมาย ได้แต่ยิ้มนิ่ง อ้า ๆ อึ้ง ๆ

“ฉันหรือคะ”

“ใช่”

“เอ...ให้ฉันเปิดหรือคะ”

รอยยิ้มของเด็กสาวชุดดำเปลี่ยนเป็นเหน้อยหน่าย เอือมระอาที่เด็กสาวติดก๊ิบไม่พยายามครุ่นคิดถึงความหมายในถ้อยคำของตัวเองแม้แต่นิดเดียว

“ความจริงฉันเปิดเองได้ แต่การยืนยันเจตนาของฉันตัวเองเป็นเรื่องสำคัญนะ ว่าไหม”

“ฮะ คะ...” เด็กสาวติดก๊ิบทำที่เออออ แต่แท้จริงกลับยิ่งรู้สึกอึดอัดไร้ทางออก “เอ่อ ฉันไม่ควรอยู่ที่นี้หรือคะ...เพราะ

อะไรคะ...”

เธอพิมพ์อย่างเศร้าสร้อย ราวจะอุทธรณ์กลับด้วยไม่อาจเข้าใจได้ว่าทำไมจึงต้องถูกตำหนิเช่นนั้น น้ำเสียงมีกังวานแห่งความเคลือบแคลงที่อีกฝ่ายเหมือนพยายามไล่ต้อนเธอ

“ไม่มีปัญหาอะไรเสียหน่อย” เด็กสาวชุดดำล้มเลิกความตั้งใจ ถ่ายทอดจุดมุ่งหมายของตัวเองไปโดยพลัน เธอหมุนลูกบิดเปิดฝาดอกแล้วกระเถิบหลบไปด้านหลัง พักพิงยึดไปทางเซฟ “เปิดแล้ว เชิญหยิบได้”

“อ๊ะ ค่ะ” เด็กสาวติดก๊ีบหยิบตัวเลข “6” ขึ้นมาอย่างว่องไว
เด็กสาวชุดดำหยิบตัวเลข “7” แล้วใส่ไว้ในกระเป๋าสี้นอก
ปิดฝาเซฟ หมุนลูกบิดปิดไว้ให้สนิท

จากนั้นเธอเปิดบานสวิงของเคาน์เตอร์ออกไปยังลิอบบี้ แล้วหยุดเดินกะทันหัน

แก้อี้ติดล้อสองตัววางอยู่นอกเคาน์เตอร์ก็ดขวางทางเดิน
เท่าที่ดูพอจะเดาได้ว่าเป็นของใช้ในเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์

เด็กสาวติดก๊ีบรีบมายืนข้าง ๆ แล้วเปรยออกมาแทน
เด็กสาวชุดดำ “แก้อี้...อยู่ตรงนี้แล้วเกะกะจริง ๆ นะคะ”

“ก็ใช่นะ”

เด็กสาวชุดดำพยักหน้า ใช้มือเข็นแก้อี้ตัวหนึ่งนำเข้าไป
ในเคาน์เตอร์ หันมาทำหน้านงุนมองไปทางเด็กสาวติดก๊ีบที่ยัง
ยืนเหม่ออยู่ที่เคย

เด็กสาวชุดดำชี้แก้อี้อีกตัว พุดกับเด็กสาวติดก๊ีบ “คุณ
ลากแก้อี้ตัวนั้นมาตรงนี้น้อยสิ”

“อ๊ะ...ค่ะ”

เด็กสาวติดกับหน้าต่างคล้ายไม่ทันคิด เธอเซ็นเก้าอี้โดยมีข้อข้างหนึ่งถือตัวเลขไว้ เก้าอี้ติดล้อสองตัวถูกจับเรียงกันเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่มุมหนึ่งในเคาน์เตอร์

“ไปกันเถอะ”

เด็กสาวชุดดำเข้าใจแจ่มแจ้งแล้วว่าควรปฏิบัติตัวกับเด็กสาวอีกคนเช่นไร เธอออกจากลิบบบี้มุ่งหน้าไปยังบันไดวน

เด็กสาวติดกับตามไป รู้สึกแปลกๆ จึงหันกลับไปมองเคาน์เตอร์ เก้าอี้เพียงสองตัวเมื่อเทียบกับพื้นที่แล้วถือว่าน้อยผิดปกติ และหากแต่เดิมเป็นของใช้ในเคาน์เตอร์ ทำไมออกมาอยู่ข้างนอกได้ แม้จะรู้สึกแปลก แต่เธอก็ไม่พูดอะไรออกมาเพียงตามเด็กสาวชุดดำที่มุ่งหน้าไปพร้อมเสียงรองเท้าส้นสูงปราดเปรียว

เด็กหนุ่มจิบโคล่าในขวดพลาสติกที่ซื้อจากตู้ขายของอัตโนมัติในอาคารพลาซ่าขึ้นบันไดด้วยเท้าอันหนักอึ้ง

เขาไม่ได้ใช้บันไดวนใกล้เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ชั้นหนึ่งแต่เลี้ยวซ้ายผ่านทางเดินที่วางตู้ขายของอัตโนมัติแล้วตรงไปยังบันไดอีกแห่ง

เขาไม่ได้ตั้งใจว่าจะทำเช่นนั้น เครื่องดื่มก็เช่นกัน ใช่ว่าซื้อเพราะอยากดื่ม อาจเป็นเพราะแสงแดดเจิดจ้าและทิวทัศน์ของโรงพยาบาลทำให้หวนคิดถึงเรื่องราวในวัยเด็ก เด็กหนุ่มเกลียดการไปโรงพยาบาลบ่อยๆ แต่แม่จะคอยปลอบเขาว่าหากยอมไปจะซื้อของหวานๆ ให้กิน

เขาคิดหาคำตอบว่าช่วงเวลานั้นกับในปัจจุบัน อย่างไหนมีความสุขกว่า ทว่าไม่อาจรู้ได้ ไม่บ่อยนักที่แม่ของเขาจะอนุญาตให้บริโภคน้ำหวาน โดยเฉพาะน้ำอัดลม หากแม่ผู้มีนิสัยแบบนั้นถึงกับยอมอ่อนข้อให้ แสดงว่าเขาคงกลัวโรงพยาบาลมากทีเดียว เขาพยายามนึกภาพตัวเองร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วยความพร่ำเพรียวยามไต่ยินว่าต้องไปโรงพยาบาล ส่วนน้ำอัดลมที่ได้มาหลังจากข่มกลั่นความกลัวก็คงอ่อยเลิศจนอย่างยิ่งโดยไม่ต้องสงสัย ทว่าเขากลับนึกเรื่องนั้นไม่ออกแม้แต่บัดเดียว

เอาเข้าจริง แม้จะหาตู้ขายของอัตโนมัติเจอและซื้อโคลามาดื่มแล้ว ก็ไม่อาจสัมผัสได้ถึงความอ่อยเลิศจนแต่อย่างใด มีเพียงความหวานและซ่าของโซดาตกลงไปบนกระเพาะเท่านั้น

เขารู้สึกไม่สมเหตุสมผล ซึ่งแท้จริงอาจเป็นเพียงความขาดอิสระ เมื่อคิดว่าแม้ตัวเองจะเกลียดโรงพยาบาล อยู่มาวันหนึ่งกลับต้องเข้าออกโรงพยาบาลเป็นประจำอย่างเลี่ยงไม่ได้แล้วก็หดหู่ขึ้นมา เขาแกล้งอยากหลับเท่านั้น แต่ความสุขสมที่เรียกว่าการนอนหลับกลับเลื่อนหายไปจากร่างกายของเขา

ตั้งแต่นั้นมาเขาต้องพึ่งยาที่โรงพยาบาลจ่ายให้ กระนั้นก็ยังไม่เคยหลับสนิท ส่วนหนึ่งในหัวคล้ายจะล่องลอยเลื่อนรางอยู่ตลอด เช็ดขยาดกับความรู้สึกย่ำแย่ ผอมซูบอิดโรย รู้สึกเล็กๆ ว่าเขากำลังถูกปลิดชีพด้วยฝีมือตัวเองครึ่งหนึ่งและโรงพยาบาลอีกครึ่งหนึ่ง อาจด้วยเหตุนี้เขาจึงยอมรับได้อย่างน่าประหลาดเมื่อพบว่าที่ซุ่มนุมนคือโรงพยาบาลเก่า ช่างเป็นสถานที่ซึ่งเหมาะกับการระงับทุกข์เหลือเกิน

เมื่อมาถึงอาคารและเข้าไปด้านในแล้ว ความรู้สึกนั้น

ก็ยิ่งทวีคูณขึ้น เขาจะนอนหลับอยู่ในอาคารแผนกสูตินรีเวช
หลับลึกในสถานที่แห่งการถือกำเนิดของผู้คน

เขาจะละทิ้งสัมปัญญะอันมีตมแล้วจ่อมจมตัวตนไปกับ
การพักผ่อนอย่างสงบ ความคิดเช่นนั้นมอบความอุ่นใจที่ไม่เกิด
มาเนิ่นนานให้เด็กหนุ่ม เรื่องนี้อาจเป็นสาเหตุให้เขาทำสิ่งซึ่งปกติ
ไม่เคยทำ ชื่อน้ำอัดลมหวานๆ และตั้งใจจะขึ้นไปยังชั้นบนสุด
ของอาคาร ทอดสายตาจับจ้องดวงอาทิตย์และฟ้าสีคราม ก่อนจะ
เดินทางสู่ที่ชุมนุมชั้นใต้ดิน

ปัญหาเดียวคือลิฟต์

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าไม่มีใครอยากใช้บันได เด็กหนุ่มจึง
มุ่งหน้าต่อไปตามทางเดินสู่โถงลิฟต์ เขาคดปมเรียก แต่หน้าปัด
บอกชั้นไม่ขยับเขยื้อน ลิฟต์มีสามตัว เขาคิดว่าน่าจะมีสักตัว
ที่มาหา แต่ทุกตัวจอดแช่อยู่ชั้นสี่

เขารู้สึกอย่างแรงกล้าว่ากำลังเฝ้ารอสิ่งหนึ่งด้วยใจจดจ่อ
โถงลิฟต์กลายเป็นนรกอเวจีในฉบับพลัน รวกับความเงิบงันและ
อ่อนล้าคือเครื่องบีบกระแทกที่บดขยี้ตัวเขาตั้งแต่หัวลงมา

เด็กหนุ่มรีบหนีออกจากตรงนั้น ตัดสินใจขึ้นบันไดที่อยู่
ข้างๆ

เขาทำเช่นนั้นไม่ค่อยสำเร็จนัก ปกติแล้วเมื่อถูกผูกมัดไว้ใน
สถานที่อันน่ารังเกียจ เขาจำต้องริดเค้นพลังใจทั้งหมดออกมา
ให้ได้ หากไม่แล้วก็ต้องติดอยู่ตรงนั้นต่อไปเรื่อยๆ เด็กหนุ่ม
มุ่งตรงไปที่บันได มือเปิดฝาขวดพลาสติก ปากลิ้มรสหวานของ
น้ำอัดลม

จากนั้นจึงถึงซานพักบันได เขาพยุงร่างหนักอึ้งขึ้นไปอย่าง

เหน็ดเหนื่อย เมื่อถึงชั้นสี่ก็เกิดวิตกขึ้นมาเมื่อไรจะไปถึงเสียที
ทว่ารู้ตัวอีกทีก็มาสู่จุดหมายปลายทางแล้ว

ซานพักยังไม่หมดแค่นี้ เหนือบันไดขึ้นไปเห็นประตู
สู่ตาดฟ้าเปิดอยู่ เด็กหนุ่มเดินขึ้นบันไดนั้น ออกไปสู่ตาดฟ้า
ยืนกลางแสงอาทิตย์เจิดจ้า กระดกน้ำอัดลมเข้าปาก

เขาเร่ออกมาเสียงดังก้อง น้ำตาซึม สัมผัสได้ว่าตาสว่าง
ขึ้นเล็กน้อยจากเดิมที่หัวเบลอสติลย เขาขี้ตาแล้วหาอย่าง
อ่อนล้าจากผลข้างเคียงของยาที่กินประจำ

แสงเจิดจ้าทำให้ตาเจ็บแปลบ เขาจึงหลบเข้าไปในอาคาร
มองท้องฟ้าสีครามจากด้านในประตูพลางปิดฝาขวดน้ำอัดลม
เขาหาเครื่องดื่มต่างๆ ด้วยความเหนื่อยครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่รู้สึกรู้
มีอากาศเข้าไปเลี้ยงสมองเลยแม้แต่น้อย แต่สัมผัสได้ว่าตาสว่าง
ขึ้นจริง ๆ แม้เพียงนิดเดียวก็ตาม

ในที่สุดสมองก็ตระหนักได้ว่าหูของเขากำลังได้ยินเสียง
แปลกๆ

วู้ด กิ่ง วู้ด กิ่ง วู้ด กิ่ง...

เสียงดังเว้นช่วงจังหวะเดียวกัน ฟังคล้ายเสียงเครื่องจักร
ที่มีบางอย่างขัดขวางการทำงาน

เขาอาจจะได้ยินตั้งแต่ตอนมาถึงชั้นสี่แล้ว แต่สติเพิ่งรับรู้
ได้ตอนนี้ เด็กหนุ่มหันกลับเดินลงบันได ออกมาที่ทางเดินแล้วจึง
เห็นสิ่งนั้น ประตูลิฟต์ทั้งสามตัวเปิดทิ้งไว้ แท้จริงแล้วควร
บอกว่าทำให้ปิดไม่ได้มากกว่า ด้านซ้ายมีลิฟต์สองตัว ตัวหนึ่ง
มีถึงดับเพลิงวางไว้ที่ขอบประตู ส่วนอีกตัวมีเก้าอี้ติดล้อวางนอน
กั้นไว้

ส่วนลิฟต์ตัวที่อยู่ด้านขวามีแก้อัดดีดลู่รูปร่างเหมือนกัน วางอยู่ ทุกครั้งที่ประตูปิด มันจะชนแก้อัดเสียงดังกึ่ง จากนั้นระบบป้องกันอุบัติเหตุจะทำงาน ประตูเปิดออกและเป็นแบบเดิมซ้ำไปเรื่อย ๆ

เด็กหนุ่มยืนมองอย่างงงงัน หากเกิดขึ้นตัวเดียวยังพอทำใจยอมรับ แต่เมื่อลิฟต์สามตัวผลัดกันเปิดปิดประตูไปมาก็สร้างความสับสนน่าขนลุกได้

มีเหตุผลกลใดจึงต้องทำให้ลิฟต์ทั้งสามตัวเปิดค้างไว้
เขาไม่รู้เลย

เด็กหนุ่มกลัวขึ้นมาจับพลันเมื่อเห็นว่าตัวเองยืนอยู่คนเดียวบนทางเดินกว้างโล่งและเห็นภาพเหล่านี้ ไม่ใช่แค่ความวิตกกังวลอันหม่นหมองและเลือนรางที่เข้าจู่โจมเป็นประจำ แต่เป็นความหวาดกลัวที่สมจริงและจับต้องได้

เขาถอยออกมาตามสัญชาตญาณ ตั้งใจจะหนีไปยังที่มีคน เมื่อจะก้าวลงบันได คราวนี้กลับได้ยินเสียงฝีเท้า มีคนขึ้นบันไดมา อีกทั้งไม่ใช่แค่คนเดียว เขาได้ยินเสียงหอบหายใจ แหก ๆ อย่างเหนื่อยอ่อน

ในที่สุดเด็กหนุ่มอีกสองคนก็ปรากฏตัวขึ้นบนทางเดินของชั้นสี่ พบเด็กหนุ่มที่ยืนนั่งถือขวดน้ำอัดลมอยู่ตรงนั้น

คนหนึ่งเป็นเด็กหนุ่มร่างเล็กใส่แว่น ไว้ผมทรงสกินเฮด สวมกางเกงสีครีมดูมีรสนิยมคู่กับเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนสั้น สวมรองเท้าหนัง มือขวาหอบสูทแจ็กเก็ตสีเดียวกับกางเกงที่คล้ายจะถอดออกเพราะร้อน มือซ้ายถือผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อบนหน้าผาก

ส่วนอีกคนเป็นเด็กหนุ่มร่างแกร่งบึกบึน สวมเสื้อยืดลาย

จุดนัดคลุมทับด้วยเสื้อเชิ้ตติดกระดุมสีขาว ท่อนล่างเป็นกางเกง
ขาสั้นและรองเท้าแตะหนัง มือขวาถือบุหรี่ติดไฟ

เด็กหนุ่มหนึ่งคนเผชิญหน้ากับเด็กหนุ่มสองคนโดยไร้
คำพูด ท่ามกลางเสียงกึ่งกังของลิฟต์ทั้งสามตัว ในที่สุดเด็กหนุ่ม
เสื้อยืดก็พ้นควันบุหรี่แล้วพูดเนิบๆ “มาซุ่มนมูไ้ปะเปล่า”

“อะ...อือ อือ”

เด็กหนุ่มตอบติดอ่างอย่างที่เป็นประจำแล้วพยักหน้าเบาๆ
หลายครั้ง

เขาไม่น่าจะทำอะไรผิด แต่กลับรู้สึกเหมือนถูกเพ่งเล็ง
ทั้งยังหวาดกลัวต่อพลังอำนาจ หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นพลังคุกคาม
ของเด็กหนุ่มเสื้อยืด ตกใจจนพูดไม่ออกเมื่อเห็นอีกฝ่าย
ที่น่าจะอายุรุ่นราวคราวเดียวกันถือบุหรี่พ้นควันออกมาอย่าง
ไม่เกรงกลัวใคร

เด็กหนุ่มใส่แว่นสูดหายใจเอือกใหญ่ดูเหน็ดเหนื่อย
เขายัดผ้าเช็ดหน้าลงในกระเป๋าเสื้อเชิ้ต ซี่ไปที่ลิฟต์ตัวหนึ่ง
แล้วพูดขึ้น “นั่นฝีมือนายเธอ”

เด็กหนุ่มส่ายหน้าหลายครั้ง

“ปะ...ปะ...เปล่า มะ...มะ...ไม่ใช่ฉัน มะ...มาถึงก็...”

เด็กหนุ่มเสื้อยืดถามต่อโดยไม่รอให้อีกฝ่ายพูดจบ “เป็น
แบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่”

ทั้งสองคนไม่พูดอะไรถึงอาการติดอ่างของเด็กหนุ่ม
ไม่หัวเราะหรือล้อเลียน แต่ชิงพูดตัดหน้าเขาอย่างรวดเร็ว หรือไม่
ก็พยายามเลี่ยงหลบเพื่อไปสู่ข้อสรุปให้ไวที่สุด เด็กหนุ่มรู้ดี
เพราะเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นเป็นประจำ

“มะ...มะ...เมื่อกี้ ตะ...ตะ...ตอนที่มา”

“เพราะแบบนี้ลิปต์เลยไม่มาสักทีสินะ”

เด็กหนุ่มใส่แว่นยิ้มเล็กน้อยแล้วยกไหล่ เทียบกับเด็กหนุ่ม
เสื้อยืดแล้ววิธีพูดของเขานุ่มนวลและสร้างความอุ่นใจได้ดีกว่ามาก
“บ้านบิ อะไรกันเนี่ย”

เด็กหนุ่มเสื้อยืดสบถด่าแล้วเดินผละไปใกล้ลิปต์ ทั้งสอง
ตามไป เด็กหนุ่มเสื้อยืดถือบุหรี่ไว้ในมือข้างหนึ่ง อีกข้างคว้า
ด้ามจับถังดับเพลิงยกขึ้นแล้ววางไว้กลางทางเดินได้สบายๆ
อีกสองคนเห็นดังนั้นจึงพากันไปหยิบเก้าอี้ติดล้อขึ้นตั้งแล้ววางไว้
ข้างถังดับเพลิง

เมื่อเด็กหนุ่มหันกลับไป ประตูก็ปิด ลิปต์เคลื่อนไหวตัวลง
เด็กหนุ่มใส่แว่นมีท่าทีเช่นเดียวกัน เขาหันไปมองเด็กหนุ่ม
อีกคนแล้วยิ้มเจื่อนบอกเป็นนัยว่า ให้ตายสิ

“พวกแกจะเดินลงบันไดหรือไง” เด็กหนุ่มเสื้อยืดใช้มือ
ข้างที่ถือบุรี่ยันประตูลิปต์ไว้

“ขอบใจนะ” เด็กหนุ่มใส่แว่นยิ้มแล้วเดินเข้าลิปต์ กดปุ่ม
บนแผงควบคุม

เด็กหนุ่มอีกคนล้งเล เด็กหนุ่มเสื้อยืดจึงสะบัดคางบ้วนไ้
ด้วยท่าทางไม่เป็นมิตร ทำให้อีกฝ่ายต้องรีบเข้าลิปต์ตาม

เด็กหนุ่มเสื้อยืดอดบุหรี่เข้าปอดลึกๆ เป็นครั้งสุดท้าย
“ยังงี้เดี๋ยวดีกนี้ก็สร้างใหม่อยู่ดี”

เขาไม่ได้ต้องการยืนยันข้อเท็จจริงกับใคร เพียงบ่นพึมพำ
กับตัวเอง เขาทิ้งก้นบุหรี่ลงพื้นก่อนที่อีกสองคนจะพูดอะไร
ใช้พื้นรองเท้าเหยียบขยี้แล้วปล่อยมือจากประตู เดินเข้าลิปต์

ประตูปิด ควันบุหรือลอยอวลอยู่ในลิฟต์ เด็กหนุ่มคิดว่า หากเด็กหนุ่มเลื่อนยืดยออยู่ตัวคนเดียวคงเลือกเดินลงไปแทน

“ฉันโหมอะ ส่วนนี้เซย์โอะคุง” เด็กหนุ่มใส่แว่นยืมให้ แล้วพูดขึ้น

“อะ...อะ...อ่า...ทะ...ทะ...ทาอาศัยโระครับ” เด็กหนุ่มตอบ ชื่อตัวเองกลับไปแบบงงๆ และสุภาพ

“ทำไมมาอยู่ชั้นสี่ได้ล่ะ” เด็กหนุ่มใส่แว่นถาม ส่วนเด็กหนุ่มเลื่อนยืดยอจับตามองมาอย่างระแวดระวัง

“อะ...อะ...เอ่อ ยะ...ยะ...อยากดู ทะ...ทะ...ห้องฟ้า”

เด็กหนุ่มตอบพลางระแวงว่าเขาอาจถูกสงสัยว่าเป็นคนเล่นพิเรนทร์กับประตูลิฟต์ เพราะเห็นว่าทั้งสองคนจับจ้องกลางสังหรณ์ร้ายจึงบีบให้รีดเค้นถ้อยคำออกมาสุดก้าง

“ยะ...ยะ...อยากดู กะ...กะ...ก่อนลง ทะ...ทะ...ใต้ดิน ยะ...ยะ...อยู่ดาดฟ้า กะ...กำลังจะกลับ กะ...ก็ได้ยิน...”

“ดาดฟ้านั้นเยี่ยมเลยนะ กว้างดีด้วย”

เด็กหนุ่มใส่แว่นยืมแยมช่วยเปลี่ยนหัวข้อสนทนาให้เด็กหนุ่มจึงไม่พยายามแก้ตัวด้วยคำพูดติดอ่างไปมากกว่านั้น ประตูลิฟต์เปิดออกเมื่อถึงชั้นหนึ่ง เด็กหนุ่มใส่แว่นเดินออกมาแล้วใช้มือยันประตูไว้

“ทำไมลงตรงนี้ล่ะ ต้องไปชั้นใต้ดินไม่ใช่เหรอ” เด็กหนุ่มเลื่อนยืดยอถาม

“อ้าว ถ้าไม่หยิบตัวเลขก่อนก็เข้าร่วมไม่ได้นะสิ”

“อ้อ งั้นเหรอ”

“นายหยิบหรือยัง”

“ยะ...ยะ...ยัง”

“จึ้นไปกันเถอะ”

ทั้งสามออกจากโถงลิฟต์ ตรงผ่านทางเดินแล้วเดิน
ดัดลอบปีเข้าไปด้านในเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์

“มายืนยันกันอีกรอบดีกว่าว่าเราทั้งสามคนรู้รหัสเปิดไหม
แค่เผื่อไฉนนะ เริ่มจากนายแล้วกัน ทาคาฮิโระคุง”

“อ๊ะ อะ...อื้อ”

“อย่าให้พวกเราเห็นรหัสล่ะ”

เด็กหนุ่มทำตามนั้น หันเข้าหาเซฟแล้วบังไว้ หมุนรหัส
โดยไม่ให้อีกสองคนเห็น หยิบตัวเลข “8” ออกมา จากนั้นบิดฝา
แล้วหมุนล็อกลูกบิดคืบแบบง่ายๆ

“ยุ่งยากเสียจริง” เด็กหนุ่มเลื้อยียดพูดเสียงหงุดหงิด
แต่เด็กหนุ่มใส่แว่นไม่คิดอะไร เขาทำแบบเดียวกัน เปิดเซฟ
หยิบตัวเลข “9” ออกมาแล้วบิดไว้

“โอเค เซย์โงะคุง”

“อื้อ”

เด็กหนุ่มเลื้อยียดหมุนลูกบิดกระแทกกระแทก หยิบตัวเลข
“10” แล้วบิดเซฟ

“เอาละ ไปกันเถอะ”

เด็กหนุ่มใส่แว่นออกจากเคาน์เตอร์ เด็กหนุ่มเลื้อยียด
ตามไป ดูเหมือนตั้งใจไปคนละทางกับเมื่อครู่ ใช้บันไดวน
ข้างลิอบบิ้ลไปชั้นใต้ดินแทนลิฟต์

เด็กหนุ่มรอให้ทั้งสองเดินห่างออกไปเล็กน้อยแล้วจึง
ออกจากเคาน์เตอร์ เก็บตัวเลข “8” ใส่กระเป๋าทางเกง

ระหว่างนั้น เขามองไปที่เก้าอี้ติดล้อสองตัวหน้าตาเหมือนกันซึ่งวางเรียงไว้ด้านในเคาน์เตอร์ ครุ่นคิดว่าคนที่ทำให้ลึปต์หยุดค้างคือหมายเลขใดกันแน่

เด็กสาวเดินเตร็ดเตร่อยู่ในสวน วนรอบอาคารรอบหนึ่ง หย่อนกายลงบนม้านั่งที่มีต้นดอกวู้ดปลูกไว้ข้างๆ เฟ่งแววดตาอาฆาตไปที่ประตูหลัง

โรงพยาบาลนั้นระแอะ เธอเปรยในใจ อัดแน่นด้วยความรู้สึกไม่สบอารมณ์อย่างที่ไม่อาจกลั่นออกมาเป็นถ้อยคำได้ รักษาไม่กี่ไม่หาย โรงพยาบาลนั้นระแอะ จะให้ตายในโรงพยาบาลนั้นระแอะ

เด็กสาวผิวคล้ำเกรียมแดด ย่อมกักสืดมจนเกือบเป็นสีทอง แม้มีประกาศแจ้งเตือนให้เสียงเครื่องแบบนักเรียน แต่เธอไม่ได้อ่านข้อความให้ละเอียด จึงมาในชุดนักเรียนที่ใส่เป็นประจำ อีกทั้งเป็นชุดในสไตล์ส่วนตัวของเด็กสาว กระโปรงสั้นเหนือเข่า มัดเบลเซอร์ไว้ที่เอวป้องกันการลอบมองทางเก็งในจากด้านหลัง นอกจากเป็นสไตล์โอลด์สกูล⁴ที่รับสืบทอดมารากรุ่นพี่แล้ว ยังถือเป็นกฎเกณฑ์ที่ควรจำใส่ใจเพื่อคงความสัมพันธ์อันดีต่อกันรอบข้าง กฎเกณฑ์เป็นสิ่งที่มีรูปร่างชัดเจน แทนที่จะสั่งว่าให้ทำเช่นนั้นเช่นนั้น ควรปฏิบัติให้เห็นเป็นตัวอย่างหรือทำภาพอธิบายไปเลยดีกว่า ไม่เช่นนั้นเด็กสาวก็ยากจะเข้าใจสิ่งต่างๆ ได้

⁴ สไตล์ที่มาจากยุคก่อนหน้า หรือเป็นการทำอะไรสักอย่างจนกลายเป็นประเพณีในคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

นั่นคงเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอต้องพบเจอสิ่งเหล่านี้ คิดแล้วก็เศร้า ไม่นะมันบ้าซัดๆ ไม่เคยคิดเลยว่าจะเกิดเรื่องพรรค์นี้ขึ้น อุตุส่าห์แต่งหน้ามาอย่างดี จะร้องไห้ไม่ได้เด็ดขาด ชีวิตที่ผ่านมาก็ร้องแล้วร้องอีกไม่รู้เท่าไร ตอนนี้นะคงไม่มีอารมณ์จะหลั่งน้ำตาอีกแล้ว

อย่างไรก็รักษาไม่หาย เด็กสาวคิดในใจ โรคของไม่รักษาไม่หาย

เธอไม่รู้มาก่อนว่ามีอะไรแบบนั้นอยู่ในโลก ไม่มีใครเคยบอกเธอ เธอโกรธเกลียดผู้คนรอบข้างมากที่ไม่เคยชี้แจงเรื่องที่ไม่รู้ ทว่าไม่อาจนำความเคียดแค้นเหล่านั้นส่งผ่านออกมาเป็นคำพูดได้ ความปรารถนาของเด็กสาวคือการไม่เป็นที่ยังเกียจ ไม่ถูกกีดกันออกจากพวกพ้อง ดังนั้นจะให้ใครรู้ว่าตัวเองติดเชื่อไม่ได้เป็นอันขาด

ทำได้แค่นี้เท่านั้น เด็กสาวทิ้งถ้อยคำจำยอมลงกลางจิตใจ แม้ไม่ทำเช่นนั้น จิตใจก็พร้อมรับความพ่ายแพ้โดยสิ้นเชิงมานานแล้ว เธอถอดเกี้ยวความคาดหวังอันไว้แทน หากเธอหายลับไปโดยที่ยังไม่มีใครรู้ความจริง ทุกคนต้องเห็นอกเห็นใจเธอ ทุกคนจะครุ่นคิดหาเหตุผลอย่างเอาเป็นเอาตาย จะตระหนักว่าหากทำดีกับเธอไว้ให้มากกว่านี้ก็คงจะดี

เด็กสาวอึมเอมกับจินตนาการดังกล่าว มั่นใจเต็มเปี่ยมว่าทุกอย่างต้องเป็นไปตามนั้น

ทว่าเมื่อเห็นว่าอาคารนี้เป็นโรงพยาบาลเก่า อีกทั้งเป็นแผนกสูตินรีเวช ความตกใจและเกลียดชังก็เข้าสู่โถม แต่กระนั้นก็รู้ดีว่าเธอจำต้องเข้าไป เธอไม่อยากถูกทิ้งไว้คนเดียวเพราะมัวแต่

ยึดยาอยู่ตรงนี้ สำหรับเด็กสาว การลงมือดำเนินการด้วยตัวคนเดียวไม่มีทางเป็นไปได้ ที่เธอกล้าตัดสินใจ เพราะนอกจากเธอแล้ว ยังมีเด็กอีกสิบเอ็ดคนที่พร้อมจะลงมือด้วยกัน เธอไม่คิดว่าหลังจากนี้จะมีใครที่มาเป็นตัวอย่างให้ดูต่อหน้าได้อีกแล้ว

เด็กสาวยืนขึ้น เดินไปใกล้ประตูหลัง

จับปล้นเธอก็พบของบางอย่างเท่านั้น เป็นสิ่งที่เธอไม่เห็นตอนเดินรอบอาคาร

หมวกแก๊ปสีดำตกอยู่บนพื้น ห่างจากประตูหลังไม่กี่เมตร ปีกหมวกหันตรงมาที่เด็กสาวราวจะตรวจดูว่าเธอผ่านประตูหลังเข้าไปโดยสวัสดิภาพหรือไม่

นอกจากนั้น เธอยังเห็นหน้ากากอนามัยตกอยู่ในพุ่มดอกไม้บนแปลงที่ห่างออกไปเล็กน้อย

สัญญาชตาณบอกเธอว่าคงมีผู้เข้าร่วมชุมนุมสักคนเดินทางมาที่นี่โดยปกปิดหน้าตา แต่เมื่อมาถึงอย่างปลอดภัยแล้วก็ไม่จำเป็นอีกต่อไป จึงตัดสินใจโยนทิ้งไว้ก่อนเข้าอาคาร

เธอประหลาดใจเล็กน้อย ไม่เข้าใจว่ามีเหตุผลอื่นใดที่ต้องทำเช่นนั้น การใส่หมวกและหน้ากากอนามัย นอกจากเพื่ออำพรางใบหน้าแล้ว เธอก็นึกเรื่องอื่นไม่ออก

ไม่ว่าเธอจะเป็นคนมีชื่อเสียงก็ได้ ความคิดโลดแล่นต่อไป แต่เธอกลับไม่รู้สึกรังเกียจถึงความเป็นจริง ยังคงลอยล่องมองเหม่อ จิตใจฝันเพื่อที่เปี่ยมด้วยความคาดหวังผุดพราย หากเป็นเช่นนั้น หมายความว่าเธอจะได้อยู่ร่วมกับใครคนนั้นและยกระดับตัวเองขึ้น เพื่อนๆ ของเธอคงจะตื่นตกใจด้วยความยินดีเป็นแน่

เด็กสาวเพลิดเพลนกับจินตนาการดั่งกล่าวพลางเปิดโทรศัพท์มือถือแบบพับขึ้นมาดูรหัสเปิดประตูแล้วเข้าไปในอาคาร จากนั้นทำสิ่งเดียวกับคนอื่น ๆ ที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ตรวจสอบรหัสตัวเลขแล้วเปิดเซฟไบล็อก

ตัวเลขที่เหลืออยู่มีเพียง “11” และ “12” เธอหัวน้ใจเล็กน้อยที่มาสาย แต่ก็ใจชื้นที่ไม่ใช่คนสุดท้าย เธอหยิบเลข “11” ขึ้นมา

เสียงกึ่งกังของประตูลิฟต์หยุดลง เด็กสาวเปิดประตูห้องน้ำค่อย ๆ ลอบมองไปที่ทางเดิน ได้ยินเสียงคนคุยกัน แต่จับใจความไม่ได้ รู้สึกว่าทุกคนเป็นผู้ชาย แต่ก็ยังไม่กล้าชี้ชัด

เงียบไว้ เด็กสาวพยายามเก็บเสียงลมหายใจ พึมพำในหัวด้วยคำนั้นเข้าไปเข้ามาอยู่นาน การนั่งเงียบคือกิจวัตรของเด็กสาว เงียบไว้ให้เหมือนที่ผ่านมา ต้องนั่งเงียบให้ถึงที่สุดของที่สุด

โดยเฉพาะสิ่งที่ได้เห็นเมื่อมาที่นี่ เธอตั้งใจปิดปากเงียบทั้งหมด

เท้าเปล่าถูกลากไป

เธอเห็นเท้าของเด็กหนุ่มถูกใครบางคนดึงลากหายไปตรงทางเดิน ภาพนั้นทำให้เธอตื่นตระหนกราวหัวใจจะหยุดเต้น เธอลนลานหนีออกมา หนี ซ่อนตัว และหนีอีกครั้ง ทำแบบนั้นจนมาเผลออยู่ที่ชั้นสี่ วิ่งหลบเข้ามาในห้องน้ำแห่งนี้

จากนั้นเธอได้ยินเสียงกึกก้องดังขึ้น เสียงหนวกหูน่าขนลุก

ของประตูลิฟต์ที่เปิดปิด

เสียงนั้นหยุดไปแล้ว เด็กสาวจึงโผล่หน้าออกมา เงยหูฟังอย่างระแวดระวังสุดขีด แล้วเดินออกไปโดยปราศจากเสียงฝีเท้า

เธอเรียกลิฟต์ที่กลับมาทำงานตามปกติอีกครั้ง ซ่อนตัวอยู่ใต้เงาของเสาตรงทางเดินแล้วเฝ้ามอง

ลิฟต์เคลื่อนขึ้นมาจากชั้นหนึ่งถึงชั้นสี่ ประตูเปิด ไม่มีใครออกมา เด็กสาวออกจากเงาของเสา รีบเดินเข้าใกล้ลิฟต์ ใช้มือรั้งประตูที่กำลังจะปิด

เธอเข้าไปในลิฟต์ กดปุ่มชั้นหนึ่งแล้วใส่รองเท้า ก่อนหน้านี้เธอถือรองเท้าไว้ด้วยมือซ้าย เคลื่อนไหวไปมาด้วยถุงเท้ามาตลอด หรืออาจเรียกได้ว่าหนีไปหนีมาด้วยการหลบเสียงฝีเท้า เด็กสาวรู้สึกเหมือนคนที่ลากเท้าเปล่าของเด็กหนุ่มไปจะตระหนกได้ว่าเธอเห็นเหตุการณ์ซึ่งเกี่ยวข้องกับหา ทว่านั่นไม่ใช่เพียงความรู้สึก แต่เป็นสัญกรณียังรู้ที่ค่อนข้างแน่ชัด

ฉันไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น เด็กสาวบอกตัวเอง ฉันไม่รู้เรื่อง ไม่ได้ทำอะไร ต้องปิดปากเงียบเท่านั้น ไม่สบตาใคร แคนนิ่งเงียบเอาไว้

ประตูเปิดออกเมื่อถึงชั้นหนึ่ง เด็กสาวยื่นหน้าออกไปอย่างหวาดหวั่น กวาดตามองโถง มือยังรั้งประตูไว้เพื่อให้พุ่งตัวกลับเข้าลิฟต์ได้ทันที เธอมองดูรอบ ๆ แล้วพบว่าไม่มีใครอยู่ ไม่ได้ยินเสียงใด

ทุกคนคงจะอยู่ชั้นใต้ดินกันแล้ว เธอเองก็ต้องรีบเช่นกัน แต่ก่อนหน้านั้นเธอต้องไปหยิบตัวเลขที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์เสียก่อน

เด็กสาวก้าวออกจากลิฟต์ ปล่อยมือจากประตู ทันใดนั้นก็สังเกตเห็นสิ่งที่ตกอยู่ในลิฟต์ หากเทียบกับลิฟต์ทั่วไป ลิฟต์ตัวนี้กว้างกว่าเล็กน้อยเพราะใช้ในโรงพยาบาล ตอนที่อยู่ข้างในเธอตื่นกลัวลนลาน อีกทั้งอยากใส่รองเท้าให้เสร็จเร็วๆ จึงไม่รู้ตัวว่าโดยสารลิฟต์มาพร้อม “มัน” ด้วย

รองเท้าผ้าใบ

รองเท้าของเด็กผู้ชาย มีเพียงข้างขวา วางอยู่ตรงมุมลิฟต์ หันปลายรองเท้ามาหาเด็กสาว สายตาของเด็กสาวตรึงแน่นอยู่กับรองเท้าข้างนั้น ร่างแข็งเกร็งไม่ขยับเขยื้อน หวาดกลัวกระทั่งจะสูดลมหายใจ

เด็กหนุ่มไร้สติถูกดึงลากไป

เท้าเปล่าหายลับไปสู่อีกฟากทางเดิน

ไม่ ฉันไม่เห็นอะไรทั้งนั้น ต้องปิดปากเงียบ

ประตูปิดลงทันใด ลิฟต์ไม่เคลื่อนไปไหนไม่ว่าบนหรือล่าง ทำให้เธอยังรู้สึกว่าเป็นคนพบรองเท้าผ้าใบอยู่ ตอกแน่นฝังลึกในจิตใจไม่ลบเลือน

จิตใจส่วนที่สงบเยือกเย็นที่สุดของเธอร้องเตือนให้ไปจากที่นี่ แค้นใจเข้าไว้ อย่าให้ใครเห็นท่าที่ตื่นกลัว เดินไปด้วยสีหน้าเรียบเฉย และหยิบของที่ควรหยิบ

เด็กสาวทำตามนั้น เดินออกไปยังทางเดินโดยเก็บเสียงฝีเท้าให้เงียบที่สุด ผ่านหน้าลิอบบี้ เข้าไปในแคว้นเตอร์ประชาสัมพันธ์แล้วเปิดเซฟ

มีเพียงตัวเลข “12” เท่านั้นที่เหลือให้เด็กสาว เธอหยิบขึ้นมา ลังเลว่าควรเปิดเซฟดีหรือไม่ แต่สุดท้ายก็ปล่อยไว้เช่นนั้น

เธอเหลือบมองแก้อึดดิแล้วเป็นหน้าหนีทันที
ฉันไม่รู้เรื่อง ฉันไม่พูดอะไรทั้งนั้น ต้องปิดปากเงียบสุด

ชีวิต

เด็กสาวเดินออกจากเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ สุขุมเท่าที่
จะทำได้ เดินลงบันไดวนใกล้ลิฟต์

ฉันไม่อยากลงลิฟต์ ไม่เอาเด็ดขาด ลิฟต์ที่มีรองเท้าผ้าใบ

อยู่

เหล่าเด็กหนุ่มเด็กสาวหิวสับสนคนมารวมตัวกันในโรงพยาบาลร้าง

เป้าหมายคือ “การตายอย่างสงบ”

หว่านบเตียงในโรงพยาบาลกลับมีศพของเด็กหนุ่ม “คนที่สับสน” นอนอยู่

เขาคือใคร เหตุใดจึงมาอยู่ที่นี่

หิวสับสนคนเริ่มตกเตียง...

สุดท้ายแล้วพวกเขาจะได้ “ตาย” สมใจหรือไม่

เมื่อเส้นแบ่งระหว่าง “ชีวิต” กับ “ความตาย” ถูกขีดค้นด้วยคดีฆาตกรรมอันคาดไม่ถึง

การสับสนเพื่อค้นหาความจริงท่ามกลางความสับสนหวังและโดดเดี่ยวจึงเริ่มต้นขึ้น!

ผลงานสุดเข้มข้นของโท อุนุคาตะ

ที่ได้รับการดัดแปลงเป็นการ์ตูนและภาพยนตร์ยอดเยี่ยมของประเทศญี่ปุ่น

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-7773-6

9 786161 877736

Illustration: Nawapat A.